ΕΤΟΣ Δ΄ — ΑΡΙΘΜΟΣ 212 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1887

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ὁ ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις *Χαρ. Ἀννίνου*, (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις *Αἰσώπου*, (συνέχεια).— *Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου* : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

Εἰς τοὺς ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐγγραφομένους συνδρομητὰς παραχωροῦμεν **δωρεὰν** τὰ ἀπὸ 13 Σεπτεμβρίου φυλλάδια τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», εἰς ἃ ἤρξαντο δημοσιευόμενα ὅλως νέα μυθιστορήματα.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Μετὰ ἕνα μῆνα Λουδοβῖκος ὁ ΙΔ΄ ἐκήρυττε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ὁλλανδίας, στερουμένης πολεμοφοδίων καὶ τροφίμων. Μετὰ ἓξ μῆνας οἱ δύο ἀδελφοὶ Βὶττ διεσπαράσσοντο ὑπὸ τοῦ ὄχλου τοῦ Ἀμστελοδάμου, κατηγοροῦντος αὐτοὺς ὅτι διεφθάρησαν διὰ χρημάτων ὑπὸ τῆς Γαλλίας· ἡ αὐτὴ πόλις ἀφῄρει τοὺς φραγμοὺς καὶ τὰ προχώματα τῶν διωρύγων καὶ κατέκλυζε τὸ ἔδαφος διὰ νὰ σταματήσῃ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν νικηφόρων Γάλλων. Τέλος τὸ ἐπιὸν ἔτος, πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ Μάεστριχτ, πολιορκουμένου παρὰ τοῦ Λουδοβίκου αὐτοπροσώπως, ὁ κύριος Λουβοὰ ἐξελθὼν τῆς σκηνῆς του πρωΐαν τινὰ εὗρε κιβώτιον ἐκ ξύλου ροδοχρόου μετὰ γλυφῶν, ἐν ᾧ ἔκειτο ζῶν βρέφος. Εἰς τὰ σπάργανα τοῦ ἀθώου πλάσματος, προσκεκολλημένη διὰ καρφίδος ἀδαμαντίνης, εὕρητο ἡ ἑξῆς ἐπιστολή, γεγραμμένη ὁλλανδιστί:

«Ὁ σύζυγός μου ἔμαθε τὰ πάντα καὶ μ' ἐτραυμάτισε θανατηφόρως διὰ βολῆς πιστολίου. Αὐτὸ εἶνε τὸ τέκνον μου· καλεῖται Ἀντωνιέττα. Χαῖρε!».

Ὁ Λουβοὰ ὠχρίασεν, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ κιβωτίου καὶ κατελήφθη ὑπὸ νευρικοῦ τρόμου, ὅστις καὶ κατόπιν διήρκεσεν ἐπὶ πολλὰς ὥρας.

Τίς εἶχε κομίσει τὸ βρέφος; Ἐπίλεκτός τις, φυλάσσων ὡς σκοπὸς πρὸ τῆς σκηνῆς, ὡμολόγησεν ἐρωτηθείς, ὅτι οὐδὲν εἶδε καὶ οὐδὲν ἤκουσε. Τὸ τοιοῦτο ἐφάνη ὕποπτον εἰς τὸν μαρκήσιον· ἀλλὰ πῶς ἠδύνατο νὰ προβῇ εἰς ἐρεύνας καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ γεγονός, ἐνῷ ἦτο ἀνάγκη τὰ πάντα νὰ βυθίσῃ εἰς βαθεῖαν σιγήν;

Ὁ ἐπίλεκτος αὐτός, ὀνόματι Γιλβέρτος, ἀπεστάλη εἰς τὰ προχώματα τὴν ἑπομένην ἡμέραν. Ὁ θάνατος ἐφείσθη αὐτοῦ, ἂν καὶ ἐτάχθη ἐπίτηδες εἰς θέσιν, ὁπόθεν κανεὶς δὲν ἐπανήρχετο· ἀπώλεσεν ὅμως μίαν κνήμην καὶ ἐτυφλώθη ἐξ ὀβίδος πεπυρακτωμένης, διελθούσης παρὰ τοὺς ὀφθαλμούς του. Αὐτὸς ἦτο ὁ στρατιώτης, ὃν ὁ Λουβοά, ἀμείλικτος ἐν τῇ μνησικακίᾳ του, ἠρνεῖτο βραδύτερον νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ ἄσυλον τῶν Ἀπομάχων, ἐνόσῳ δὲν ὡμολόγει ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμολογήσῃ, διότι δὲν τὸ ἐγίνωσκεν. Ὁ Γιλβέρτος ἦτο εὐειδὴς καὶ ἐξαίρετος νέος ἐκ Πικαρδίας, ὅστις εἶχε νυμφευθῆ δεκαπέντε ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκστρατείας. Ἐπανελθὼν ὁ ἀτυχὴς χωλὸς καὶ τυφλὸς εὗρε παρὰ τὴν κοιτίδα τῆς μικρᾶς Βιολέττας τὴν σύζυγόν του, νεκρὰν ἐκ τῆς πενίας καὶ τῆς θλίψεως. Ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ φιλελεήμων μέριμνα μιᾶς δεσποίνης τῆς ἐνορίας καὶ ἡ ἀτυχὴς Βιολέττα θ' ἀπέθνησκεν ὡσαύτως. Ἦτο καχεκτικὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἠδυνάτει νὰ θρέψῃ τὸν πατέρα του, οὐδ' ἠδύνατο ὁ πατήρ του νὰ θρέψῃ αὐτό.

Ὁ Λουβοά, ὁ αἴτιος ὅλων τῶν συμφορῶν του, ἀπέκρυψε τὸ μυστικόν του, ὅπερ θὰ παρεῖχεν ἀφορμὴν θορύβου πολλοῦ εἰς τὴν Αὐλήν. Εἴδομεν τί ἀπέγινεν ἡ Ἀντωνιέττα· πῶς γηραιὰ παιδαγωγός, ἀφωσιωμένη εἰς τὸν Λετελλιέ, ἐπεφορτίσθη νὰ βυθίσῃ διὰ παντὸς εἰς τὴν λήθην τὸ πένθιμον ἐκεῖνο συμβεβηκός. Ὁ Λουβοὰ πάντοτε ἐφοβεῖτο τὴν θυγατέρα του, ὡς φοβεῖταί τις φάσμα, ἐμφανιζόμενον ὅπως ὑπενθυμίσῃ τὸ παρελθόν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ Ἀντωνιέττα προϊοῦσα εἰς τὴν ἡλικίαν καθίστα μᾶλλον ἀλγεινὴν τὴν τύψιν ἐκείνην τοῦ συνειδότος εἰς τὸν μελαγχολικὸν ὑπουργόν. Διὰ τοῦτο κατεδικάσθη εἰς αἰωνίαν μόνωσιν καὶ λήθην. Ὁ Λουβοὰ δὲν ἤθελε νὰ ἐρυθριᾷ οὔτε ἐνώπιον τοῦ βασιλέως του, ὅστις ἐνηγκαλίζετο τὰ νόθα τέκνα του, οὐδ' ἐνώπιον τῶν τέκνων του, ἀρκούντως ἤδη μεγάλων τὴν ἡλικίαν, ἅτινα ἀνέτρεφεν ἐν τῇ ἠθικῇ, οὔτ' ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης, ἥτις τὸν διέβαλλε μὲ ὅλον τὸ ἐξωτερικὸν περίβλημα τῆς αὐστηρότητος τῶν ἠθῶν του.

Δεκαεπτὰ ἔτη παρῆλθον οὕτω. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πῶς διῆλθεν αὐτὰ ὁ Λουβοά. Ἡ Ἀντωνιέττα διηγήθη πρὸς τὸν Γεράρδον τί ἔπραξε κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἐν τῇ μονώσει της. Ἐκ τῶν δύο συντρόφων, οὓς εἶχε παραλάβει μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Ὁλλανδίαν ὁ Λουβοὰ καὶ οἵτινες ἔσχον γνῶσιν τῶν σχέσεων αὐτοῦ μετὰ τῆς κυρίας Βὰν Γκράαφτ, ὁ εἷς ἀπεβίωσεν· μόνος ὁ Λαγκομπὲρ ἐπέζη. Ἡ ὕπαρξίς του ἐστενοχώρει τὸν ὑπουργόν, οὗτινος ἦτο ὁ πράκτωρ, ὁ κατάσκοπος, καὶ ὅστις ἐν τούτοις δὲν τὸν ἐνεπιστεύετο. Ἀφοῦ ἤθελεν ἀπαλλαγῇ τῆς Ἀντωνιέττας ὁ μαρκήσιος, θὰ ἐσκέπτετο ν' ἀπαλλαγῇ καὶ τοῦ Λαγκομπέρζ.

Ἰδοὺ ὅτι περιεγράψαμεν ἐπαρκῶς τὸν ἄνδρα, ὃν εἴδομεν εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν ἀπάγοντα τὴν νεάνιδα, ἥτις χάρις εἰς τὴν σύμπτωσιν καὶ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ Γεράρδου παρ' ὀλίγον ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν της. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ λόγοι δι' οὓς ὁ Λουβοὰ κατεκράτει τὰς ἐπιστολὰς τῶν δύο ἐραστῶν καὶ παρήγγελλε νὰ κατασκοπεύωσι τὸν Γεράρδον. Ἤθελε νὰ ἴδῃ μέχρι τίνος σημείου θὰ προέβαινε τὸ ἄλογον πάθος τοῦ νέου. Ἤθελε νὰ κρίνῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἀντωνιέττας ἐκ τῆς πρώτης ταύτης περιστάσεως, ἥτις διηνοίγετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ὅτε ἡ Ἀντωνιέττα, εἰς τὸ ἔσχατον τῆς ἀπελπισίας ὅριον εὑρισκομένη, καὶ ἀπειλουμένη ὑπὸ τῆς ἰσοβίου καθείρξεως ἐν τῇ μονῇ, ἔγραψε τὴν ἀπέλπιδα ἐκείνην ἐπιστολήν, τὴν συγκινήσασαν τὸν Κατινὰ καὶ προκαλέσασαν τὴν ἀποστολὴν τοῦ Βελαὶρ εἰς Γαλλίαν, ἐνόμισεν ὅτι διέφθειρε μίαν τῶν φυλαττουσῶν αὐτὴν μοναχῶν, καὶ ὅτι τὴν ἔπεισε ν' ἀποστείλῃ τὴν ἐπιστολήν της διὰ τοῦ ταχυδρομείου εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ στρατόν. Ἀπεναντίας, ἡ μοναχὴ ἦτο κατάσκοπος καὶ ἐπρόδωκε τὴν Ἀντωνιέτταν, ἐγχειρίσασα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν ἡγουμένην. Αὕτη τὴν ἔπεμψε πάραυτα πρὸς τὸν ὑ-

πουργόν, ὁ δὲ Λουβοά, ἀντὶ νὰ καύσῃ τὴν ἐπιστολήν, ἐσκέφθη ὅτι ἦτο περιττόν, διότι ἴσως ἡ νεᾶνις εἶχε γράψει δύο, ὧν ἡ ἑτέρα εἶχε περιέλθει εἰς χεῖρας τοῦ Γεράρδου.

Ἐπελήφθη λοιπὸν τοῦ πειράματός του καὶ ἐπέτρεψε νὰ φθάσῃ ἡ ἐπιστολὴ εἰς τὸν κύριον Λαβερνῆ, περὶ οὗ ἐφρόντισε νὰ λάβῃ τὰς δεούσας πληροφορίας. Δυοῖν θάτερον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λουβοά: ἢ ὁ Κατινὰ θ' ἀρνηθῇ νὰ τοῦ χορηγήσῃ ἄδειαν, ἢ θὰ τοῦ χορηγήσῃ. Ἂν ἀρνηθῇ, θὰ καταλάβω τὴν νεάνιδα ἐπ' αὐτοφώρῳ παραβαίνουσαν τὸν κανονισμὸν καὶ θὰ τὴν ἀναγκάσω τὴν αὐτὴν ἡμέραν νὰ περιβληθῇ τὸ σχῆμα, ἢ ἀφ' ἑτέρου, ὁ Γεράρδος Λαβερνῆ θὰ προφθάσῃ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν, πρᾶγμα δύσκολον, ἀλλ' οὐχὶ ἀδύνατον διὰ τὴν ἡλικίαν του, καὶ τότε θὰ τὸν ἀφήσω νὰ προβῇ ἀρκετὰ εἰς τὸ ἐπιχείρημά του, ὥστε νὰ ἐνοχοποιηθῇ. Ὁ Λαγκομπὲρζ καὶ ἐγὼ ξιφήρεις θὰ τὸν σταματήσωμεν, πρὶν ἐννοήσῃ τίποτε. Ὁ ἐραστὴς θὰ καθειρχθῇ εἰς τὴν Βαστίλλην ἢ θὰ θανατωθῇ, ἡ ἐρωμένη θὰ κλεισθῇ ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου· ἐν οἱαδήποτε περιπτώσει ἤθελον ἀμφότεροι ριφθῆ εἰς σκοτεινὸν τάφον ὅπου ἐξαφανίζονται χωρίς ποτε νὰ ἐξεγερθῶσι πλέον καὶ αὐτὰ τὰ σκανδαλωδέστατα ἀπόκρυφα τοῦ κόσμου τούτου.

Εἴδομεν πῶς ὁ Βελαὶρ ἐματαίωσε τὸ τολμηρὸν ἐκεῖνο σχέδιον· εἶνε γνωστὸν δὲ πῶς ὁ Λουβοά, ἔξαλλος ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ὀργῆς, παρεφέρθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ν' ἁρπάσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς κυρίας Λαβερνῆ τὴν παρακαταθήκην, ἣν ἐνεπιστεύθη αὐτῇ ὁ υἱός της, καὶ πῶς κατὰ τὴν ὑπεράσπισιν αὐτῆς ἡ καρτερικὴ μήτηρ ἀπώλεσε τὴν ζωήν, φεῦ! ἐπὶ ματαίῳ.

Ὅπως συλλάβῃ τὴν Ἀντωνιέτταν, ὅπως ἐμποδίσῃ αὐτὴν νὰ ὁμιλήσῃ, ὅπως τὴν θάψῃ διὰ παντὸς εἰς ἕτερον μοναστήριον, ὁ Λουβοὰ ἐφόνευσε μίαν γυναῖκα, ἐξετέθη αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἀπέκτησεν ἕνα ἀμείλικτον ἐχθρόν. Ἀλλὰ τὴν παράφορον ὀργὴν τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου οὐδὲν ἠδύνατο νὰ σταματήσῃ. Τί ἐστοίχιζεν ἡ ζωὴ μιᾶς γυναικός, ὅταν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ συμφέροντος τοῦ κ. Λουβοά; Τί ἦτο εἰς ὑπολοχαγὸς τῶν δραγόνων ἀπέναντι τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν;

Διὸ ὁ μαρκήσιος, χωρὶς νὰ τὸν μέλλῃ ποσῶς τί θὰ συνέβαινεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Λαβερνῆ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ἔσπευσε νὰ κλείσῃ τὴν Ἀντωνιέτταν εἰς ἕτερον μοναστήριον, ἥττον ὑποκείμενον εἰς τοιαύτας τολμηρὰς ἀποπείρας. Τὸ κατὰ τοῦ Γεράρδου μῖσός του ἐδιπλασιάσθη ἕνεκα τῆς βλάβης, ἣν προξένησεν εἰς αὐτὸν καὶ ἕνεκα τοῦ ὀνόματος τῆς Μαιντενών, ὅπερ ἡ μήτηρ του ἐπρόφερε πρὶν ἢ ἀποθάνῃ. Ἀφοῦ ἐπολέμει κατὰ τῆς προστάτιδος διατί νὰ μὴ κατατρέξῃ τὸ προστατευόμενον;

Ἐν τοσούτῳ, ἐπειδὴ οὐδὲν ἀπέμενεν αὐτῷ νὰ ἴδῃ πλέον, ἐπειδὴ ἡ ἐν Σταφφάρδῃ νίκη ἠδύνατο νὰ ἐξεγείρῃ ἐν τῇ Αὐλῇ αἰσθήματα χαρᾶς δυσάρεστα δι' αὐτόν, τὸν ἀντίπαλον τοῦ Κατινά, ἐπειδὴ τέλος κάτι τι ἐνδομύχως τὸν εἰδοποίει ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ τῷ Βασιλεῖ, ὁ Λουβοὰ ἐπανῆλθεν ὡς ἀστραπή, καὶ διῆλθε διὰ τῶν Παρισίων τὴν ἰδίαν ἡμέραν, καθ' ἣν συνέβη ἡ ἐν Βερσαλλίαις σκηνὴ περὶ τῆς γαμηλίου πράξεως.

Ἐπρέσβευεν ὡς ἀρχὴν ὅτι φθάνων τις ἐξ ἀπροόπτου, κατελάμβανε πάντοτε ἁμαρτάνοντας τοὺς φίλους ἢ τοὺς ἐχθρούς του. Καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ πεισθῇ ὅτι καλῶς ἔπραξεν ἐπανελθών.

Ἐνῷ ἐξήρχετο τῆς Σέβρης, μία ἅμαξα κατέφθασεν αὐτὸν μετὰ φοβεροῦ κρότου. Ἡ νὺξ ἦτο σκοτεινή, ἡ δὲ ὁδὸς κατειλημμένη ὑπὸ ὑλικοῦ, ἐπειδὴ ἐπεδιωρθοῦτο. Ὁ Λουβοά, ταξειδεύων ἐντὸς ἁπλοῦ ὀχήματος ταχυδρομικοῦ, δὲν εἶχε πολλὴν ἀκολουθίαν.

Ἀπεναντίας τὴν ἐπερχομένην ἅμαξαν συνώδευε θόρυβος πολὺς ἵππων καλπαζόντων καὶ ἱπποκόμων καὶ θεραπόντων κραυγαζόντων, ὅπως παραμερίσωσιν οἱ προπορευόμενοι. Κατ' εὐτυχίαν ὁ διαπληκτισμὸς τῶν δύο ἡνιόχων, ἐριζόντων περὶ τοῦ τίς νὰ διέλθῃ πρῶτος, ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ γνωσθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν ταξειδιωτῶν.

— Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων! ἐκραύγασεν ὁ ἡνίοχος τοῦ κ. Ἀρλαί, κάμετε τόπον!

— Ὁ κύριος μαρκήσιος Λουβοά! Κάμετε τόπον! ἐφώναξεν ὁ ἡνίοχος τοῦ ὀχήματος.

Εὐθύς, ὡς ἀπηγγέλθησαν τὰ δύο ταῦτα τόσον σημαντικὰ ὀνόματα, ὁ ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὁ Λουβοὰ κατῆλθον τῆς ἁμάξης καὶ ἐκφέροντες ὁ εἰς κραυγὴν χαρᾶς, ὁ δὲ ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως, ὥρμησεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, παρακινούμενος ἕκαστος ὑπὸ τῆς ζέσεως τοῦ ἰδιαιτέρου συμφέροντός του.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ὡμίλησε πρῶτος.

— Ἄ! κύριε! σᾶς ἐζήτουν πανταχοῦ καὶ παρεκάλουν ὅλους τοὺς ἁγίους!

— Αὐτὸ εἶνε μεγάλη τιμὴ δι' ἐμέ, σεβασμιώτατε· ἀλλὰ πῶς μ' ἐζητεῖτε, ἀφοῦ ἐγνωρίζετε ὅτι ἤμην ἀπών;

— Καὶ δι' αὐτὸ ἐθλιβόμην ἀκριβῶς, διότι ἦσθε ἀπών, κύριε Λουβοά.

— Τέλος πάντων οἱ ἅγιοι, τοὺς ὁποίους ἐπεκαλεῖσθε, σᾶς εἰσήκουσαν. Ἰδοὺ ἐγώ!.. ἔφθασα εἰς κατάλληλον ὥραν, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον εἰς τὸν ὑπουργὸν καὶ μετὰ φυσιογνωμίας λίαν τεταραγμένης,

— Θὰ λάβετε τὴν καλωσύνην, τῷ εἶπε, νὰ συνομιλήσωμεν ἐντὸς τῆς ἁμάξης σας ἢ ἐντὸς τῆς ἰδικῆς μου;

— Ἐξ ὅλης καρδίας, σεβασμιώτατε, ἐντὸς τῆς ἁμάξης μου, ἂν ἀγαπᾶτε, ἥτις εὑρίσκεται πλησιέστερον. Ἰδοὺ ὁποῦ ἐμβήκαμεν. Ἁμαξᾶ! κατέβα κάτω! Ἀπομακρύνω αὐτὸν τὸν νέον, διότι, ὑποθέτω, ὅτι ἔχετε νὰ μοῦ ἀνακοινώσατε πράγματα σοβαρά!

— Κύριε, εἶπε τεθλιμμένος ὁ ἱεράρχης, ἔρχομαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀπὸ τὸν κύριον διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας.

— Διὰ ποίαν αἰτίαν;

— Μ' ἔκλεψαν.

— Μπᾶ!... τ' ἀσημικά σας;

— Κάτι τι χειρότερον, Θεέ μου!... Ἀλλ' ἀφοῦ εὐτυχῶς σᾶς εὑρίσκω, ἴσως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχασα δὲν ἀπωλέσθη.

— Μήπως ὑποπτεύεσθε ἐμέ; εἶπεν ὁ Λουβοὰ μετὰ μειδιάματος δηκτικοῦ.

— Ὄχι, κύριε· ἀλλ' ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας μοῦ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου ὅτι σεῖς γνωρίζετε τὸν κλέπτην.

Ὁ Λουβοὰ ἀπέστρεφε τὸ πρόσωπον φοβηθεὶς μήπως ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν πυρσῶν, τῶν προηγουμένων τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἀρχιεπισκόπου, διακρίνῃ οὗτος τὸ ἐρύθημά του.

— Ὁ κύριος διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας εἶπεν αὐτό; ἐπανέλαβεν· εἶνε ἄνθρωπος, ὅστις γνωρίζει πολλὰ πράγματα· ἂς ἴδωμεν ὅμως ἂν γνωρίζῃ περισσότερα ἀπὸ ἐμέ. Ἀλλὰ κατὰ πρῶτον, εὐαρεστήθητε νὰ μοῦ καταστήσετε γνωστὸν τί σᾶς ἔκλεψαν.

Τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τοῦ Λουβοὰ προσηλώθη ὀξὺ καὶ πύρινον εἰς τοὺς ἀβεβαίους ὀφθαλμοὺς τοῦ ἱεράρχου.

— Ἓν ἔγγραφον... ἐψέλλισεν ὁ κ. Ἀρλαί.

— Τί ἔγγραφον;

— Ἀλλά...

— Ἄ, εἶνε μυστικόν· πολὺ καλά.

— Μυστικόν, μάλιστα.

— Παρακάτω, παρακάτω! Καὶ γνωρίζω ἐγὼ τὸν κλέπτην;

— Εἶνε ὁ Δεβώτ, ὁ πρώην θαλαμηπόλος μου.

— Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λέγετε; ὁ Δεβώτ;

— Ὁ κύριος διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας... εἶπεν...

— Τί εἶπεν;... ἂς ἀκούσωμεν, σεβασμιώτατε ἀρχιεπίσκοπε.

— Ἔστω! ἐπανέλαβεν ὁ ἱεράρχης, ἐμψυχούμενος, διότι ἡ περίστασις καθίστατο σκολιά, ὁ κύριος διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας βεβαιοῖ ὅτι ὁ Δεβὼτ αὐτὸς ἐπέτυχε διὰ τῆς ὑμετέρας προστασίας μίαν θέσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς τροφοδοσίας τοῦ στρατοῦ, τὸν ὁποῖον σχηματίζετε εἰς Φλάνδραν.

— Δὲν ἠξεύρω ἂν ἔγεινεν αὐτό· ἀλλ' ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ἔγεινε, δεσπότη μου, τί μ' αὐτό; εἶπεν ὁ Λουβοὰ συνοφρυούμενος ἀπειλητικῶς.

— Τίποτε· βεβαίως ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ προστατεύετε ὅποιον θέλετε, κύριε· ἀλλ' ἂν εἰξεύρετε...

— Πῶς νὰ εἰξεύρω ὅ,τι σεῖς δὲν θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε;

— Ὤ! ἄλλο τὸ *θέλω* καὶ ἄλλο τὸ *δύναμαι*...

— Λοιπὸν εἶνε μυστικόν... πολὺ μυστικόν...

— Μὴ ὑποθέσετε τίποτε! ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ ἀρχιεπίσκοπος, προκειμένου περὶ ὑμῶν, δὲν θὰ εἶχα κανένα δισταγμόν.

— Καὶ τώρα, ἀφοῦ μ' ἐκατηγορήσατε, θ' ἀπολογηθῶ.

— Ἐκατηγόρησα Ὑμᾶς ;

— Ἀναμφιβόλως, ἀφοῦ μὲ ἐλέγχετε ὅτι προστατεύω ἕνα κλέπτην.

— Ὁ κύριος διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. . .

— Μάλιστα, αὐτὸς σᾶς τὸ ἐβεβαίωσεν, εἴμεθα σύμφωνοι. Ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ βεβαιώσῃ, σημεῖον ὅτι εἶχεν ἀποδείξεις ὅτι ὁ Δεβὼτ αὐτὸς ἦτο κλέπτης.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀνέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς οὐρανόν.

— Λοιπὸν θὰ συλλάβωμεν τὸν περὶ οὗ πρόκειται Δεβώτ. Θὰ βαλθῇ εἰς τὰ στενὰ καὶ θὰ ὁμιλήσῃ.

— Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος.

— Θὰ ὁμιλήσῃ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοά, καὶ ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι ἔκλεψε, θὰ κρεμασθῇ. Ἰδοὺ τίνι τρόπῳ προστατεύω ἐγώ !

— Κύριε ! κύριε ! πραύνθητε ! νὰ μὴ γείνῃ θόρυβος.

— Διατί; Μήπως θὰ στενοχωρηθῇ κάνεὶς ἂν διαφωτισθῇ ἡ ὑπόθεσις ;

— Ὤ !

Τὸ ὤ ! ἐκεῖνο ἦτο ὁλόκληρον ποίημα. Αὐτὸ καὶ μόνον θὰ ἤρκει νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν κύριον Λουβοὰ τὸν τρόμον τοῦ κυρίου Ἀρλαί, ἂν ὁ κύριος Λουβοὰ δὲν ἐγίνωσκε κάλλιον τοῦ ἱεράρχου πᾶσαν τὴν ἱστορίαν.

— Σᾶς προσκυνῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοά,καὶ θὰ στείλω διαταγὴν νὰ συλληφθῇ ὁ Δεβώτ, ὅπου καὶ ἂν εὑρεθῇ. Ἐννοῶ τώρα διατί μ'ἐζήτεῖτε μὲ τόσην προθυμίαν. Μείνετε ἥσυχος, ὁ κλέπτης θὰ συλληφθῇ καὶ θὰ φερθῇ χειροπόδαρα δεμένος.

— Κύριε Λουβοά, δι' ὄνομα Θεοῦ, ἀκούσατέ με ! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος κρατῶν ἐκ τῆς χειρίδος τὸν ὑπουργόν, ὅστις ἡτοιμάζετο νὰ διατάξῃ τὸν ἡνιοχόν του νὰ ἱππεύσῃ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἴπω πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

— Δὲν σᾶς ζητῶ ἄλλο πρᾶγμα, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σᾶς συναντήσω· σεῖς λέγετε ὅτι δὲν δύνασθε νὰ μοῦ τὴν εἴπητε.

— Ἂν θὰ ἔχετε τὴν ἄκραν εὐγένειαν νὰ μοῦ πέμψητε τὸν Δεβὼτ αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν μου, προσπαθήσατε νὰ μὴ ὁμιλήσῃ εἰς κανένα καὶ κανεὶς νὰ μὴ τοῦ ὁμιλήσῃ. Πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω τὰ πάντα· τὸ ἔγγραφον, περὶ οὗ πρόκειται, δὲν ἐκλάπη, ἀπωλέσθη.

— Τότε δὲν εἶνε κλέπτης, εἶπε διακόπτων αὐτὸν ὁ Λουβοά, καὶ θὰ κάμωμεν ἄσχημα νὰ τὸν κρεμάσωμεν, ἐκτὸς ἂν τὸ ἀπολεσθὲν ἔγγραφον εἶνε τοιαύτης ἀξίας, ὥστε ἡ ἀμέλεια τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἔγκλημα. Συνέβησαν καὶ ἄλλοτε παρόμοια.

— Αὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε ἡ περίστασις, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκομαι ! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος . . . Μεταξύ μας νὰ μένῃ, πρόκειται περὶ μιᾶς ἐπιστολῆς . . . μιᾶς ἐπιστολῆς γυναικός . . . καὶ ἕνας ἀρχιεπίσκοπος . . . καταλαμβάνετε !

— Ἀλλά, σεβασμιώτατε, δὲν φθάνει ὅτι λαμβάνετε ἐπιστολὰς παρὰ γυναικῶν εἰς τὴν ἡλικίαν σας, τὸ ὁποῖον εἶνε πρᾶγμα κάκιστον,ἀλλὰ καὶ τὰς ἐμπιστεύεσθε ἀκόμη εἰς ἕνα θαλαμηπόλον ; Καὶ ἕνας λοχαγὸς τοῦ ἱππικοῦ ἂν ἔκαμνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα θὰ ἦτο ἀξιοκατάκριτος.

— Δὲν τὴν ἐμπιστεύθην εἰς τὸν Δεβώτ· ὄχι ! ὤ, ὄχι ! Ἰδού, κύριε, πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα. Ἡ ἐπιστολὴ εἶχε μείνει εἰς τὸ θυλάκιον τῆς ἀναξυρίδος μου.

— Εἶνε εὐφροσύνη !

— Ἀναντιρρήτως· ἀλλ' ὅμως τὰς ἀναξυρίδας μου τὰς φυλάττω κλειδωμένας, κύριε· δὲν ἔχω κανὲν σφάλμα ὡς πρὸς τοῦτο.

Ὁ Λουβοὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ μειδίαμα, ἐνεθυμήθη ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἠγνόει.

— Λοιπόν,ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Ἀρλαί, ὁ Δεβὼτ μίαν ἡμέραν ἐπώλησε περισσοτέρας ἀπὸ πενῆντα ἀναξυρίδας εἰς παλαιοπώλην διερχόμενον πρὸ τῆς κατοικίας μου.

— Δικαίωμά του ἦτο. Ὁ θαλαμηπόλος μου πέρνει ὅλα τὰ ροῦχά μου. Δὲν ἐπικρατεῖ αὐτὴ ἡ συνήθεια εἰς τὴν οἰκίαν σας ;

— Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀναθεματισμένη ἐπιστολὴ ἐπωλήθη μαζὶ μὲ τὰ ροῦχα !

— Αἴ ! καὶ ποῖος θὰ τὸ μάθῃ ; πιθανὸν ἡ ἐπιστολὴ νὰ μὴ φέρῃ ὑπογραφήν, Ὁ παλαιοπώλης δὲν θὰ ὑπάγῃ νὰ καυχηθῇ, διότι ἀλλέως μοῦ λέγετε καὶ τὸν φυλακίζω εἰς τὴν Βαστίλλην . . . Θέλετε νὰ φροντίσω ;

— Φεῦ ! καὶ εἶνε εὔκολον ν' ἀνευρεθῇ ;

— Ἀνευρίσκονται πολλὰ πράγματα, δὲν ἀνεζήτησα ποτὲ παλαιοπώλας, ἐν τούτοις θὰ προσπαθήσω.

— Καὶ ἐν τοσούτῳ ἐγὼ ἐχάθην.

— Καὶ διατί ;

— Κύριε Λουβοά, ἀνεύρετέ μου, σᾶς παρακαλῶ, τὸν Δεβώτ, ἀνεύρετέ μου τὸν παλαιοπώλην· ἀνεύρετέ μου τὴν ἀναξυρίδα μου, διότι ἄλλως εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ ὑποπέσω εἰς δυσμένειαν.

Ὁ Λουβοὰ ἀνεσκίρτησεν.

—Ὁ βασιλεὺς γινώσκει τὰ πάντα! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος, τύπτων μετ' ἀπελπισίας τὸ μέτωπον.

Δὲν εἶχεν ἀκόμη τελειώσει τὴν φράσιν, ἧς δὲν ὑπελόγιζε τὴν σημασίαν, ὅτε ὁ Λουβοὰ εἶπε διακόπτων αὐτόν :

— Λέγεις ὅτι ὁ βασιλεὺς γνωρίζει ὅτι ἐχάθη τὸ ἔγγραφον.

— Ναί.

— Σᾶς τὸ εἶπε;

— Ἀπ' ἐκεῖ ἔρχομαι τώρα.

— Ἄ, δεσπότη μου! ἀνέκραξεν ἀποτόμως ὁ Λουβοὰ ὠθῶν ἀγροίκως τὸν ἀρχιεπίσκοπον ἐκτὸς τῆς ἁμάξης του, διατί δὲν μοῦ τὸ ἐλέγετε πρῶτα πρῶτα αὐτό ; Ἁμαξηλάτα! τράβα κατ'εὐθεῖαν εἰς Βερσαλλίας !

Καὶ χωρὶς νὰ χρονοτριβήσῃ εἰς τὰς ἐθιμοτυπίας τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ὁ ὑπουργὸς ἀνεχώρησε δρομαίως, ἀφεὶς τὸν ἀρχιεπίσκοπον κεχηνότα εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ καὶ ὑπέρ ποτε ἄπελπιν, παρατηροῦντα δὲ τὸν ἀπομακρυνόμενον ἐκεῖνον θορυβώδη καὶ κονιορτώδη στρόβιλον.

ΙΓ'

ΣΚΑΚΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ

[ÉCHEC A LA REINE].

Ὁ Λουβοὰ ἐγίνωσκε κάλλιον παντὸς ἄλλου μέχρι τινὸς σημείου ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐψεύδετο. Αὐτὸς ὁ ἴδιος, φλεγόμενος ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ μάθῃ τί ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ κυρία Μαιντενὼν ἀπέκρυπτον ἐξ αὐτοῦ μετὰ τόσης ἐπιμελείας, διενήργησε κρυφίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπήν, ἔπεμψε τὸν Λαγκομπὲρζ μετημφιεσμένον ὡς ρωποπώλην νὰ δελεάσῃ τὸν Δεβὼτ καὶ ν' ἀγοράσῃ τὰς περιβοήτους ἀναξυρίδας, τὰς συνηθροισμένας ἐντὸς τοῦ ἀρχείου του ἱεράρχου καὶ εὗρε τὴν πολυθρύλητον γαμήλιον πρᾶξιν ἐντὸς τοῦ θυλακίου, ὅπου ὑπώπτευεν ὅτι εὑρίσκετο. Αὐτὸς τέλος ἦτο ὁ φυλάσσων τὸ μυστικὸν τοῦ Κράτους, τὸ φεβερὸν ἐκεῖνο μυστικόν, τοῦ ὁποίου ἡ ἀποκάλυψις θὰ μετέβαλε διὰ μιᾶς τὴν εὐρωπαϊκὴν ἰσορροπίαν.

Ἐπτοήθη μαθὼν ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας εὑρίσκετο ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς μηχανορραφίας· ἐθεώρει ὅμως ὡς βέβαιον ὅτι ὁ δημόσιος ἐκεῖνος λειτουργὸς ἠγνόει τὴν σπουδαιότητα τῆς κλοπῆς, τῆς διαπραχθείσης ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ θυλακίου. Τὸ φοβερώτερον ὅμως ὑπὸ ἄλλην ἔποψιν ἦτο ἡ ὀργὴ τῆς κυρίας Μαιντενών, ὅταν ἤθελε μάθει τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἐγγράφου. Περίεργος δὲ ἦτο νὰ μάθῃ πῶς θὰ ἐφέρετο ὁ βασιλεύς. Ὁ Λουβοὰ κατεσκόπευε τοὺς δύο συζύγους ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἀνεκάλυψε τὴν ἀπόδειξιν τοῦ συνοικεσίου των καὶ εἶχεν ὁρκισθῆ ὅτι οὔτε ὁ βασιλεύς, οὔτε ἡ κυρία Μαιντενὼν ἤθελον κάμει ἓν καὶ μόνον βῆμα,χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ αὐτοὺς ἀνασκιρτῶντας ἐκ τῆς ἄκρας τοῦ νήματος ἐξ οὗ ἐκράτει ἀμφοτέρους.

Ἡ μαρκησία, ἐσυλλογίσθη ὁ Λουβοά, θὰ ἔκραξε τὸν κ. Ἀρλαὶ διὰ νὰ λάβῃ τὸ ἔγγραφον. Ἄρα εἶχεν ἀνάγκην τοῦ ἐγγράφου διά τινα νέαν μηχανορραφίαν. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος θὰ ἠρνήθη νὰ δώσῃ τὸ ἔγγραφον, διότι δὲν τὸ εἶχε πλέον. Ἔδραμε· ἱκέτευσε τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, μὲ κίνδυνον τὰ πάντα νὰ προδώσῃ, καὶ μέ κίνδυνον τὰ πάντα νὰ καταστέρψῃ,ἤρχατο νὰ ἱκετεύσῃ αὐτὸν τὸν ἴδιον Λουβοὰ διὰ νὰ συλληφθῇ ὁ Δεβὼτ καὶ ν' ἀνευρεθῇ τὸ μαγικὸν ἔγγραφον.

Ὤ ! ὁσάκις ἰδέα τοιαύτη παρεκίνει τὸν Λουβοά, πόσον ἔτρεχεν ἀόκνως ! Ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ καταστρέψῃ ἐχθρόν τού τινα, νὰ ματαιώσῃ μηχανορραφίαν, ν' ἀντιτάξῃ τὸν δόλον εἰς τὴν παγίδα , τὴν βίαν εἰς τὴν δραστηριότητα, πόσην ἀνέπτυσσεν ἐνέργειαν ! Πῶς ἐκτύπα ραγδαίως ἂν ἡ ἀντίστασις ἦτο ὁπωσοῦν σοβαρά ! Πόσον φοβερὸς ἰχνηλάτης ἦτο ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀνακαλύψῃ τὴν λείαν, νὰ τὴν παρακολου-

θήσῃ, νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτῆς καὶ ν' ἀπολαύσῃ τὴν ἡδονὴν τῶν δηγμάτων του! Καὶ ἦτο βεβαίως λαμπρὰ λεία νὰ διασχίσῃ μίαν ἐχθράν, κατὰ τὸ ἥμισυ βασίλισσαν.

Ὁ Λουβοά, ἐνῷ ἔσπευδε δρομαίως, ἠρεύνησεν ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου του, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἀπεχωρίζετο ἀπ' αὐτοῦ. Ἠσθάνθη ἐντὸς αὐτοῦ, διότι δὲν ἔβλεπε ποσῶς ἐκ τοῦ σκότους, χαρτίον διπλωμένον εἰς τέσσαρα, τὸ ὁποῖον ἀνεγνώρισε, διότι πολλάκις τὸ εἶχε μεταχειρισθῇ. Μετ' ὀλίγον οἱ ἀφρίζοντες ἵπποι ἔφθασαν εἰς τὸν προορισμόν των καὶ ἀπεβιβάσθη εἰς τὸ μικρὸν μισανάβαθρον τῆς κλίμακος, ὅπου εἶπε τὸ ὄνομά του, πρὸς ἔκπληξιν μεγίστην τοῦ Βοντάν, ὅστις ἐνόμιζεν αὐτὸν λίαν μακρὰν καὶ ὃν ἔπεμψε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν βασιλέα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἑστιατορίου.

Ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ' ἔτρωγε τὸ γλύκισμα κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, οἱ δὲ περιεστῶτες ἐσχολίαζον ἀκόμη τοὺς εὐοιώνους λόγους, οὓς ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐπρόφερε περὶ τοῦ Κατινά, νικητοῦ ἐν Σταφφάρδῃ, ὅτε ὁ Βοντὰν ἐνεφανίσθη εἰς τὸν οὐδὸν μὲ περίφροντι ἦθος, τὸ ὁποῖον παντοῦ καὶ πάντοτε ταράσσει τὴν εὐθυμίαν. Ἐπλησίασεν εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἐξετέλεσε τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ παραγγελίαν.

Ὁ βασιλεύς, ὅστις εὐχερῶς ἐμάντευε τὰ διατρέχοντα ἐκ τῆς φυσιογνωμίας, καὶ ὅστις εἶχεν εὐθυκρισίαν ἀλάνθαστον, ὑπέθεσεν ὅτι ὁ Λουβοὰ δὲν θὰ ἤρχετο βεβαίως κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, χωρὶς νὰ εἶνε κομιστὴς σοβαρᾶς τινος εἰδήσεως. Προσεποιήθη ὅτι ἤκουσε τὴν εἴδησιν τοῦ Βοντὰν εὐχαρίστως, ἔπιε τελευταῖον ποτήριον οἴνου Μαλάγας καὶ ἠγέρθη τῆς τραπέζης διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ σπουδαστήριόν του.

Τὸ πλεῖστον μέρος τῶν αὐλικῶν ἔμεινεν εἰς τὴν παστάδα, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν θ' ἀνηγγέλλετο ὅτι ὁ βασιλεὺς κατεκλίθη.

Ἐν τούτοις, ὁ Λουβοὰ ἀνέμενε τὸν ἡγεμόνα του. Καὶ οὗτος μὲν ἐπάλαιεν ἀκόμη κατὰ τῆς ὀχληρᾶς ἰδέας, ἂν ἔπρεπε νὰ διαταράξῃ τὴν πέψιν του διὰ δυσαρεσκείας τινός, ἐκεῖνος δὲ ὤξυνε τὰ ὅπλα του διὰ τὴν μάχην, ἣν ἐμελέτα.

Ὁ βασιλεὺς ἐκάθησε βλέπων τὸν Λουβοὰ μὲ τοὺς μεγάλους διαυγεῖς ὀφθαλμούς του, ὧν ἡ λάμψις ἦτο τόσον ἐπίφοβος εἰς τοὺς αὐλικούς. Ὁ Λουβοὰ ὑπέστη θαρραλέως τὸ βλέμμα, διότι καὶ αὐτὸς ἐπεθύμει κάτι νὰ διαγνώσῃ ἐξ αὐτοῦ.

— Λοιπόν, Λουβοά, τί νέα; εἶπε Λουδοβῖκος ὁ ΙΔ'. Τώρα ἦλθες;

— Τώρα μόλις, Μεγαλειότατε.

— Ἐφοβήθην ὅταν μοῦ ἀνήγγειλαν μὲ τόσην σπουδὴν τὴν ἄφιξίν σου, ὅτε ἤρχεσο νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς κανὲν δυστύχημα.

— Καθόλου, Μεγαλειότατε.

— Ἔμαθες τὴν νίκην τῆς Σταφφάρδης;

— Μετὰ χαρᾶς μεγάλης, ἀπεριγράπτου.

— Δὲν τὸ ἤλπιζες ἴσως;

— Ἡ Μεγαλειότης Σας θὰ νικᾷ πάντοτε τὸν δοῦκα τῆς Σαβοΐας, εἶνε ἀποφασισμένον.

— Θὰ γράψω εἰς τὸν Κατινὰ διὰ νὰ τοῦ ἐκφράσω πόσην εὐχαρίστησιν μοῦ ἐπροξένησεν, εἶνε ἐξαίρετος ἄνθρωπος, στρατηγὸς πλήρης ἀξίας, ἐπανέλαβεν ὁ βασιλεύς, εἰς ἄκρον εὐχαριστούμενος ὁσάκις παρουσιάζετο εὐκαιρία νὰ ταπεινώσῃ τὴν ἀλαζονίαν τοῦ Λουβοά, καὶ νὰ κτυπᾷ τὰς κακὰς αὐτοῦ ἰδέας περὶ τῶν μεγαλοφυιῶν ἀνδρῶν, οἵτινες δὲν τὸν ἐκολάκευον.

Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Λουβοὰ δὲν ἦτο πείσμων· δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Κατινά· περὶ αὐτοῦ δὲν ἐμερίμνα ποσῶς. Εἴξευρεν ὅτι αὐτὸν θὰ τὸν ἀνεύρισκε βραδύτερον. Διό, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ μὲ καμμίαν τραχεῖαν ἔκφρασιν ὡς ἀνέμενεν ὁ βασιλεύς, ἐσίγησεν.

—Ἤκουσες νὰ γίνεται λόγος περὶ τῆς χαρᾶς, ἣν προξενεῖ ἡ εἴδησις αὐτῆς τῆς νίκης; ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς θέλων νὰ παροξύνῃ τὸν ὑπουργόν.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Λουβοά, συσπῶν τοὺς δακτύλους, κανεὶς ἀκόμη δὲν δύναται νὰ γνωρίζῃ τὴν εἴδησιν, ἥτις μόλις ἀπόψε περιῆλθεν εἰς γνῶσιν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. Ἄλλως τε φέρω καὶ ἐγὼ πρὸς τὸν βασιλέα μίαν ἄλλην εἴδησιν· ὅσον δὲ σπουδαία καὶ ἂν εἶνε ἡ νίκη τῆς Σταφφάρδης, προβλέπω ὅτι θὰ ἐπακολουθήσωσιν ἴσως καὶ ἄλλαι νίκαι, λαμπρότεραι καὶ χρησιμώτεραι.

— Ποῦ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεύς.

— Εἰς τὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλω εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Ἄς ἴδωμεν, Λουβοά, λέγε, εἶπεν ἀνυπομόνως Λουδοβῖκος ὁ ΙΔ'.

— Ἆ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ὑπουργός, τὸ δόλωμα κάμνει τὴν ἐνέργειάν του. Μεγαλειότατε, ἐξηκολούθησεν ὑψηλοφώνως, οἱ μεγάλοι θρίαμβοι, οἱ ἀληθεῖς, δὲν ἀποκτῶνται ἄνευ δυσχερειῶν.

— Σὺ ὅμως, Λουβοά, δὲν ἀναγνωρίζεις κάμμίαν δυσχέρειαν.

— Εἶνε ἀληθές, Μεγαλειότατε, ὅταν πρόκηται νὰ ὑπηρετήσω τὸν βασιλέα μου. Ἐν τούτοις τὸ νὰ ἐπιτελεσθῇ ἡ καταστροφὴ τοῦ Αὐτοκράτορος, νὰ καταβληθῇ ἡ ἀγερωχία καὶ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας ... συγγνώμην, τοῦ Γουλιέλμου τῆς Ὀράνζης, ἤθελα νὰ εἴπω, νὰ συντριβῇ ὁ σύνδεσμος, ὁ σχηματισθεὶς ἐν Αὐγσβούργῳ ὑπὸ τῆς Εὐρώπης, ζηλοτύπου διὰ τὴν δόξαν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος καὶ νὰ ἐγκαινισθῇ ἡ ἐκστρατεία διὰ κεραυνοβόλου κτύπου, κλονίζοντος ἐκ βάθρων τοὺς θρόνους ὅλους τῶν Ὑμετέρων ἐχθρῶν, δὲν εἶνε πρᾶγμα εὔκολον, τολμῶ νὰ εἴπω.

— Μαρκήσιε Λουβοά, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μὲ πρόσωπον ἐξημμένον, ἐσκέφθης καλῶς περὶ τοῦ προγράμματος, τὸ ὁποῖον ὑποβάλλεις; Μήπως κατὰ τύχην εἶσαι ποιητής; Τί θαύματα εἶνε αὐτὰ ὅπου μοῦ ὑπόσχεσαι; Νὰ νικήσω τὸν Αὐτοκράτορα καὶ τὸν πρίγκηπα τῆς Ὀράνζης ἐνταυτῷ... νὰ κατασυντρίψω τὸν σύνδεσμον ... ν' ἀλάβω τὴν ἡγεμονίαν τῆς Εὐρώπης!... Οἷος φοβερὸς πόλεμος!

— Ναί, Μεγαλειότατε ...

— Ἀλλ' ἐπὶ τίνος ἐδάφους;

— Ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ των.

— Ἡ Φλάνδρα εἶνε κλεισμένη δι' ἡμᾶς.

— Θὰ ἀποκτήσωμεν τὸ κλειδί.

— Τὸ κλειδὶ τῆς Φλάνδρας εἶνε τὸ Μόνς.

— Ἡ μεγαλοφυΐα τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ἐμάντευσε τὸ σχέδιόν μας. Πρέπει νὰ κυριεύσωμεν τὸ Μόνς.

Ὁ βασιλεὺς ἀνεπήδησεν· τὸ φιλοφρόνημα τοῦ Λουβοὰ λίαν ἐκολάκευσεν αὐτόν· ἀκουσίως ἐν τούτοις ἀνέκραξεν:

—Ἀλλὰ τὸ Μόνς εἶνε ἀπόρθητον, ἐκεῖ εἶνε αἱ ἀποθῆκαι, ἐκεῖ ὅλοι οἱ πόροι τοῦ συνδέσμου.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης παραδέχεται ὅτι ἂν κυριευθῇ τὸ Μόνς, ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Γουλιέλμος τῆς Ὀράνζης δὲν θ' ἀνακύψωσιν ἐν διαστήματι ἑνὸς ἔτους;

— Τὸ παραδέχομαι, βεβαίως· εἶνε προφανές.

— Λοιπὸν σᾶς λέγω ὅτι τὸ Μόνς ἐκυριεύθη.

— Μαρκήσιε, μαρκήσιε! διὰ νὰ πολιορκηθῇ μόνον τὸ φρούριον ἀπαιτοῦνται ἑκατὸν χιλιάδες στρατοῦ.

— Τὰς ἔχω.

— Δέκα ἑκατομμύρια.

— Τὰ κεφάλαια ὑπάρχουν εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν μου.

— Ἀπαιτοῦνται ἓξ μηνῶν τρόφιμα, ἄμετρα ἐφόδια.

— Οἱ μεσῖται μου τ' ἀγοράζουν.

— Τέλος, ὁ αὐτοκράτωρ ἀγρυπνεῖ.

— Ὁ αὐτοκράτωρ εἶνε καταβεβλημένος ἐκ τῶν ἀτυχημάτων του ἐν Οὐγγαρίᾳ.

— Ὁ πρίγκιψ τῆς Ὀράνζης ἐπανῆλθεν ἐξ Ἀγγλίας εἰς Ὁλλανδίαν καὶ εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν τηλεβόλου ἀπὸ τοῦ Μόνς.

— Κυνηγεῖ ἡσύχως εἰς τὴν ἐν Λῷ ἔπαυλίν του· καὶ θεραπεύεται ἀπὸ τὸ ἄσθμα, ἐξ οὗ πάσχει. Ὅταν βήχῃ, δὲν ἀκούει τὰ τηλέβολα.

— Ἡ πολιορκία θὰ διαρκέσῃ ἓξ μῆνας· εἰς ἓξ μῆνας ὁ αὐτοκράτωρ ἐπανορθοῖ τὰς ἀπωλείας του· ὁ πρίγκηψ τῆς Ὀράνζης θὰ κουρασθῇ καὶ οἱ ἰατροὶ θὰ τὸν θεραπεύσουν.

— Μεγαλειότατε, τὸ Μόνς θὰ κυριευθῇ ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν.

— Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, Λουβοά;... Τὸ θέλει ὁ Θεός!.. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἔχει τὸν Βωμπάν.

— Τὸν Βωμπὰν καὶ ἐμέ, ἀπήντησεν ὁ Λουβοὰ πειραγμένος, ἐμέ, ὅστις τὰ πάντα προητοίμασα τόσον μυστηριωδῶς, ὥστε οὐδεὶς ἠννόησε τίποτε, ἐμὲ ὅστις στοιχηματίζω τὴν κεφαλήν μου ὅτι τὸ ἐπιχείρημα θὰ ἐπιτύχῃ. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ πρέπει... Ὤ! εἶνε πολὺ δύσκολον.

— Ἔλεγες ὅτι ἐξωμάλυνες τὰ πάντα, ἐψιθύρισεν ὁ βασιλεύς, οὗτινος τὸ ὡραῖον ὄνειρον διεκόπτετο.

—Τὰ πάντα ἐκτὸς ἑνός, Μεγαλειότατε.

— Τί ἐπὶ τέλους ;

Ὁ Λουβοὰ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν μετὰ πανουργίας.

— Ἐδάγκασες τὸ δόλωμα, μεγάλε βασιλεῦ ! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, τώρα κρατῶ ἐγὼ τὸ καλάμι· εἶνε ἡ σειρά μου !

— Λοιπόν ! ἐπανέλαβεν ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ'.

— Λοιπόν, Μεγαλειότατε, πρέπει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ν' ἀφήσῃ τὰς Βερσαλλίας καὶ ν' ἀναλάβῃ αὐτοπροσώπως τὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ. Μήπως σᾶς εἶνε ἀδύνατον ἴσως ν' ἀφήσετε τὰς Βερσαλλίας κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ;

— Διατί ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς ἐρυθριῶν ὑπὸ τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τοῦ Λουβοά.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει ἴσως ἰδιαιτέρας ὑποθέσεις· ἀλλά, φεῦ ! Μεγαλειότατε, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ἐγὼ νὰ ἐρωτῶ τὸν βασιλέα· ἐπαναλαμβάνω ἁπλῶς ὅ,τι μοῦ εἶπον.

— Πῶς; ἐνῷ μόλις τώρα ἔφθασες, ἀνέκραξεν ὁ μονάρχης ἔτι μᾶλλον τεθορυβημένος, ἤκουσες παρόμοια πράγματα; Καὶ ποίους εἶδες λοιπόν ;

Ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ' δὲν ἠννόησεν ὅτι διὰ τῆς ἀπερισκέπτου ταύτης ἐρωτήσεως παρεῖχεν εἰς τὸν Λουβοὰ τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, ὡς αὐτὸς ἐνθέρμως ἐπόθει.

— Μεγαλειότατε, ἀκόμη δὲν εἶδα κανένα ἀπήντησεν ὁ Λουβοὰ ἀνυπομονῶν νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ θέματος, ὅπερ τὸν ἐνδιέφερεν. Ἀλλ' ἀπατῶμαι· εἶδα ἕνα τυχαίως καθ' ὁδόν.

— Ποῖον ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς ἔκπληκτος διὰ τὸ πρᾶον ὕφος μεθ' οὗ ἐλέχθησαν οἱ λόγοι οὗτοι.

— Ἕνα, ὅστις ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης περισσότερον παρὰ διὰ τὰ ἔργα τοῦ πολέμου, ἕνα ἱεράρχην, τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῶν Παρισίων, ὅστις ἐξήρχετο ἀπὸ τ' ἀνάκτορα.

Ὁ βασιλεὺς ἐποίησε κίνημα τρόμου, ὅπερ ὁ Λουβοὰ παρετήρησε χαιρεκάκως. Εἰς τὴν μονομαχίαν ἐκείνην αὐτὸς κατέφερε τὸ πρῶτον τραῦμα.

Ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ βασιλέως νὰ μείνῃ σιγηλός.

— Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοά, μοῦ ἐφάνη πολὺ ἀνήσυχος, πολὺ τεταραγμένος μάλιστα.

Ἐκ νέου ὁ βασιλεὺς ἀνεσκίρτησεν, ἐγερθεὶς δὲ ἤρχισε νὰ περιέρχηται τὸν θάλαμον μὲ τὰς χεῖρας συνηνωμένας.

— Θ' ἀναγκασθῇ νὰ ὁμιλήσῃ, ἐσκέφθη ὁ Λουβοά, ἐπιμένων ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὴν ἀμυντικήν του στάσιν.

Ὁ βασιλεὺς σταματῶν πρὸ τοῦ ὑπουργοῦ, ὅστις ἔβλεπεν αὐτὸν ἁπλήστως :

— Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων, εἶπε, δικαίως ἦτο λίαν τεταραγμένος . . . διότι αὐτὸς εἶνε ἡ αἰτία πολὺ σοβαροῦ γεγονότος.

— Ἰδοὺ ὁποῦ ὁμιλεῖ ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λουβοά. Τί συνέβη, Μεγαλειότατε; ἔσπευσε νὰ εἴπῃ μετὰ προθυμίας.

— Τίποτε, κύριε Λουβοά, τίποτε, ἀπήντησεν ὁ βασιλεύς, συνενῶν πάλιν τὰς χεῖρας καὶ ἀρχίζων αὖθις τὸν ἐντὸς τοῦ θαλάμου περίπατόν του.

Ὁ Λουβοὰ ἐγίνωσκεν ἐκ πείρας ὅτι ὁ Λουδοβῖκος ἦτο ὁ μᾶλλον ἐχέμυθος ἄνθρωπος τοῦ βασιλείου. Οὐδεμία δύναμις, οὐδεὶς δόλος ἦτο ἱκανὸς ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ χείλη του ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ. Τί θὰ συνέβαινεν ἐὰν ὁ βασιλεὺς ἤθελε λάβει τοιαύτην ἀπόφασιν καὶ δὲν τῷ ἔδιδε καμμίαν πληροφορίαν; Ἤδη, παρὰ τὴν θέλησίν του τὸ συνοικέσιον ἐγένετο καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Λουβοὰ δὲν εὕρισκεν ἀνάπαυσιν. Ὁ βασιλεὺς ἤδη ἐκύτταζε τὸ ὡρολόγιον· μήπως ἄρά γε ἐσκέπτετο νὰ ὑπάγῃ νὰ κατακλιθῇ ; Μεταξὺ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ἐπαύριον ἐμεσολάβει αἰωνιότης ὅλη ἀμφιβολίας καὶ ἀνησυχίας. Ὁ Λουβοὰ ὥρμησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς μὲ τὴν ἀκράτητον αὐτοῦ ὁρμήν.

— Μεγαλειότατε ! ἀνέκραξεν, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν βλέπει ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἦλθα πνίγομαι ἀπὸ ἐντροπὴν καὶ ἀπὸ λύπην ;

Ὁ βασιλεὺς ἐσταμάτησεν.

— Σεῖς ;... διατί ; ἐψέλλισεν.

— Διότι ἔχασα τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κυρίου μου καὶ πρέπει διὰ τοῦτο νὰ ὑποθέσω ὅτι διέπραξα μέγιστον ἁμάρτημα. Εἴπετέ μου τὸ ἁμάρτημά μου, Μεγαλειότατε !

— Λουβοά, δὲν σὲ ἐννοῶ.

— Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπουργός, ἡ Μεγαλειότης Σας, διατρέχουσα κίνδυνον θανάτου, καὶ ἐξαρτωμένη περισσότερον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα παρὰ ἀπὸ τὰ μαχαίρια τῶν χειρουργῶν, μὲ προσεκάλεσε, μοὶ ἀνεκοίνωσε τὸ μυστικόν της, μοῦ ἐνεπιστεύθη τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους. Δὲν ἐγενόμην ἄξιος τοιαύτης τιμῆς ; Δὲν εἰργάσθην νυχθημερόν ; Δὲν καθυπέβαλα τὴν ὑγείαν μου, τὴν περιουσίαν μου, τὴν ζωήν μου εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ; Αὐτὸ ἦτο τὸ καθῆκον, τὸ ὁποῖον ταπεινῶς ὤφειλον νὰ ἐκπληρώσω, ἀλλ' ὅπως δήποτε τὸ ἐξεπλήρωσα. Ἐν τούτοις, Μεγαλειότατε, μὲ ἀνταμείβετε, ἀποκρύπτοντες ἀπὸ ἐμὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀνεκοινώσατε εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῶν Παρισίων, θεράποντά σας ἐπιτηδειότερον ἴσως, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἐμοῦ ἀφωσιωμένον, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι.

— Δὲν σοῦ ἀποκρύπτω τίποτε, μάρκησιε Λουβοά, εἶπεν ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ' μετ' ἀξιοπρεπείας, μετὰ συγκινήσεως μάλιστα, διότι ἠγάπα ν' ἀκούῃ θερμὰς διαβεβαιώσεις ζήλου. Ἠναντιοῦτο εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἔπραττον. Ἡ συνείδησίς μου μοὶ ἐπέβαλλε νὰ τὸ πράξω. Σιωπῶν καὶ ἀποκρύπτων τὴν πρᾶξίν μου ἀπὸ σοῦ, ἀπεδείκνυον ἴσα ἴσα τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην μου. Ἀλλὰ σήμερον, ἐξηκολούθησεν, οὐδὲν μ' ἐμποδίζει πλέον νὰ σοῦ ὁμιλήσω. Μάλιστα, ὀφείλω νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ μάθῃ αὔριον ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη. Κύριε Λουβοά, πρό τινων ἐτῶν ἐδέησε νὰ νυμφευθῶ τὴν κυρίαν μαρκησίαν Μαιντενών. Αὔριον θὰ γίνῃ γνωστὸς ὁ γάμος αὐτός. Θὰ μεριμνήσετε ὅπως ἡ θέλησίς μου ἐκτελεσθῇ καθ' ὅλας τὰς δεούσας διατυπώσεις.

Καὶ ἂν ὁ κεραυνὸς ἔπιπτεν εἰς Βερσαλλίας καὶ διέσπειρε πέριξ τοῦ Λουβοὰ συντρίμματα στήλης καὶ δάπεδα, δὲν θὰ προὐξένῃ εἰς αὐτὸν τοιαύτην φοβερὰν ἔκπληξιν καὶ τρόμον.

— Νὰ καταστῇ γνωστὸς ὁ γάμος ! ἐψιθύρισεν ὠχρότατος ἐξ ὀργῆς καὶ κρατήσας διὰ τῶν δακτύλων τὸν τάπητα τῆς τραπέζης ἐκ φόβου μὴ πέσῃ.

Ὁ βασιλεὺς ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ μὴ ἴδῃ τὴν φοβερῶς ἠλλοιωμένην φυσιογνωμίαν τοῦ ὑπουργοῦ του.

— Μὲ ἠκούσατε ; εἶπεν.

Καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου του.

— Μεγαλειότατε, ἐψέλλισεν ὁ Λουβοά, ὁτὲ μὲν ἰόχρους, ὁτὲ δὲ πελιδνός, μὲ τὸ μέτωπον ὑγρόν, ἐξ οὗ ἐστάλαζον χονδραὶ ρανίδες ἱδρῶτος, ὡς ἀπὸ τοῦ μετώπου ἀνθρώπου ψυχορραγοῦντος, δὲν θὰ μοῦ ἐπαναλάβετε τοιαύτην διαταγήν.

Ἕπεται συνέχεια.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Εἶνε ἀρχαῖος ὑπαξιωματικὸς τοῦ συντάγματός μου.

— Δὲν μοῦ φαίνεται. Μοιάζει πολὺ μὲ κακοῦργον.

— Κύριε, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης μετὰ ψυχραιμίας, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἐπαναλάβω, ὅτι αἱ ὕβρεις δὲν εἶνε δικαιολογίαι. Εἶσθε ὠργισμένος, τὸ ἐννοῶ. Θέλετε νὰ μὲ κάμετε νὰ χάσω τὴν ὑπομονήν μου. Δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχετε.

Γνωρίζω ὅτι εἶσθε ἴσος μου κατὰ τὸ γένος καὶ τὴν ἀνατροφήν, ὅτι ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ προκαλέσετε, καὶ ἐγὼ τὸ καθῆκον νὰ σᾶς προσφέρω ἱκανοποίησιν, ἐὰν ἔτι εὑρίσκεσθε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Ἀλλ' ἤδη τὰ πράγματα ἤλλαξαν πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν, καὶ δὲν εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σᾶς ἀκολουθήσω ὅπου θέλετε νὰ μὲ ὁδηγήσετε· ὅταν δικαιολογηθῆτε θὰ μ' εὕρετε ἕτοιμον διὰ τὴν ἱκανοποίησιν. Ἐν ὅσῳ δὲ περιμένω θὰ τηρήσω τοὺς τεθέντας ὑφ' ὅλων τῶν εὐπατριδῶν κανόνας. Δὲν μονομαχοῦσι πρὸς ὀφειλέτην, ἔτι δὲ ὀλιγώτερον πρὸς ὕποπτον κλοπῆς. Ἀπώλεσα τὸ κιβωτίδιόν μου καὶ σᾶς ὑποπτεύομαι ὅτι μοῦ τὸ ἐπήρατε.

— Ἀκολουθεῖτε σύστημα, τὸ ὁποῖον ἁρμόζει λαμπρὰ εἰς τοὺς ἀνάνδρους. Ἐὰν διὰ ν' ἀρνηθῇ τις νὰ δώσῃ λόγον τῆς ὕβρεως, ἤρκει νὰ εἰπῇ : Σᾶς ὑποπτεύομαι δι' αἰσχρὰν πρᾶξιν, τότε οὐδὲν εὐκολώτερον τῆς ἀποφυγῆς μονομαχίας.

— Ἐπιμένετε εἰς τὴν παρανόησιν τοῦ

ζητήματος. Ἔχετε ἄδικον. Σᾶς προτρέπω δὲ ἀκόμη νὰ σκεφθῆτε προτοῦ μὲ ἀναγκάσετε νὰ λάβω ὁριστικὴν ἀπόφασιν. Ἂς ἐπαναλάβω ἀκόμη τὰ πράγματα. Ἐγένετο κλοπὴ εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ, τῆς ὁποίας θεωρεῖσθε ἔνοχος. Ἤμην ἐκεῖ ὅταν ἡ κλοπὴ ἀνεκαλύφθη. Ἤθελα νὰ λάβω χρήματα καὶ τὸ κιβωτίδιον ἀκριβῶς τὸ ὁποῖον ἐξηφανίσθη. Ὁ κύριος Δορζὲρ πρῶτος σᾶς κατηγόρησεν. Ὁ ταμίας καὶ ἐγὼ σᾶς ὑπερασπίσθημεν, δὲν ἐπετύχαμεν ὅμως καὶ νὰ τὸν καταπείσωμεν ; Ἤθελε νὰ σᾶς καταγγείλῃ, καὶ ἐγὼ μόνος, ἐγώ, ἀκούετε; τὸν ἔπεισα νὰ μὴ τὸ κάμῃ.

Καὶ ἐξεύρετε πῶς τὸ ἐπέτυχα ; Τῷ παρέστησα ὅτι ἤθελεν ἐγερθῆ σκάνδαλον, διότι ὁ κόσμος σᾶς ἐθεώρει πλέον οἰκεῖον ἀφοῦ ἐπὶ δύο ἔτη ἐζήσατε ἐκεῖ μέσα ὡς ἰδιαίτερος γραμματεύς. Καὶ μόνος αὐτὸς ὁ λόγος δὲν ἤρκει. Ἠναγκάσθην νὰ τῷ ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ σᾶς ἐπανεύρω διὰ νὰ κανονίσετε τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἀθορύβως. Τῷ ὑπενθύμησα ὅτι μόνος ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι σχεδόν, ἐπειδὴ αἱ πεντήκοντα χιλιάδες δὲν ἦσαν σπουδαῖον πσσὸν δι' αὐτόν, καὶ ἐπὶ τέλους κατεπείσθη καὶ μοῦ ἀφῆκε πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας. Ὑπεσχέθην ὅτι τὰ πάντα θὰ μεταχειρισθῶ διὰ νὰ φθάσω εἰς τὸν σκοπὸν καὶ βλέπετε ὅτι ἔφθασα· εἶσθε εἰς τὴν διάκρισίν μου.

— Ἀπατᾶσθε καθ' ὁλοκληρίαν.

— Θέλετε νὰ ἴπῆτε, ὅτι δὲν θὰ ὁμολογήσετε τίποτε. Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδοῦμε. Ἀλλὰ τότε παραδέχεσθε βέβαια, ὅτι ἠμπορῶ νὰ σᾶς παραδώσω εἰς τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν, ἡ ὁποία θὰ κατορθώσῃ βέβαια νὰ σᾶς κάμῃ νὰ ὁμολογήσετε.

— Παραδόσατέ με, εἶπεν ὁ Ροβέρτος.

— Τίποτε ἄλλο δὲν ἔχω νὰ κάμω, παρὰ νὰ εὕρω τὸν κύριον Δορζὲρ καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ ἑνωθῇ μαζί μου, διὰ νὰ σᾶς παραδώσωμεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Δὲν θ' ἀρνηθῇ, διότι ἀκουσίως του παρεδέχθη τὴν προτέραν συμβουλήν μου.

— Κάμετε ὅ,τι θέλετε, σᾶς εἶπα. Δὲν φοβοῦμαι νὰ ἐξηγηθῶ πρὸ τῆς δικαιοσύνης τῆς πατρίδος μου.

— Λησμονεῖτε, κύριε, ὅτι εἰς τὴν πατρίδα σας ὁ κατηγορούμενος, καὶ ἂν ἔτι ἀθωωθῇ, χάνει πλέον τὴν κοινὴν ὑπόληψιν. Ἴσως ἀθωωθῆτε ἀπὸ τὸ κακουργιοδικεῖον. Ἀπίθανον, ἀλλὰ τέλος τὸ παραδέχομαι. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς φίλους σας δὲν θὰ σᾶς δώσῃ πλέον τὸ χέρι του καὶ ἡ ἀτιμία σας θ' ἀνανακλᾷεὶς τὸ σπίτι ὅπου ἐζήσατε . . , ἐπὶ τοῦ κυρίου Δορζέρ. . . . ἐπὶ τῆς κόρης του.

Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ ὁμιλῆτε περὶ τῆς δεσποινίδος Δυρζέρ, ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος.

— Ὠχριᾶτε, εἶπεν ἡσύχως ὁ κύριος Βορισώφ. Εὑρῆκα τὸν σφυγμόν σας. Αἰσθάνεσθε βέβαια τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον ὑποδεικνύω. Καὶ αὐτὸν τὸν κίνδυνον ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ τὸν ἀποτρέψετε. Ἐξηγηθῆτε πρὸς ἐμὲ εἰλικρινῶς. Σᾶς ἔδωκα τὴν ὑπόσχεσίν μου ὅτι θὰ φυλάξω τὸ μυστικόν.

— Καὶ ἂν ἀρνηθῶ νὰ ἐξηγηθῶ, τότε τί θέλει συμβῇ ;

— Θὰ συμβῇ ἓν ἐκ τῶν δύο. Ἢ θὰ σᾶς παραδώσω εἰς τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν. . .

— Ὅπερ ἐπιθυμῶ.

— Ἢ θὰ σᾶς κρατήσω ἐδῶ, μέχρις οὗ μεταλλάξετε ἰδέαν. Καὶ δὲν σᾶς κρύπτω, ὅτι μᾶλλον τὸ δεύτερον θὰ ἐκλέξω.

— Ἔχω καὶ ἐγὼ ἕνα τρίτον νὰ σᾶς προτείνω. Ὁδηγήσατέ με εἰς τὸν κύριον Δορζέρ. Εἰς αὐτὸν θὰ ὁμολογήσω τὰ πάντα.

— Δὲν βαρύνεσθε ! Ὁ κύριος Δορζὲρ δὲν ἐνδιαφέρεται πλέον. Ἐλησμόνησε σχεδὸν τόσῳ μηδαμινὸν ποσόν. Τώρα πρόκειται περὶ τῆς κλοπῆς τοῦ κιβωτιδίου μου, τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρει ἐμέ.

— Σεῖς ὁ ἴδιος εἴπατε, ὅτι αἱ δύο ὑποθέσεις ἀποτελοῦν μίαν μόνον. Ἂν ἀποδείξω πῶς δὲν ἐπῆρα τὰ χρήματα, θὰ ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν ἐπῆρα καὶ τὸ κιβωτίδιον.

— Ὥστε ἐπιμένετε νὰ ὑποστηρίζετε ὅτι δὲν εἶσθε ἔνοχος; ἠρώτησεν ὁ κύριος Βορισὼφ κινῶν τὴν κεφαλήν.

— Ὥστε ἐπιμένετε νὰ μὲ κατηγορῆτε ; ἀπεκρίθη εἰρωνικῶς ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Βλέπω, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, ὅτι σήμερον τοὐλάχιστον δὲν θὰ κατορθώσωμεν νὰ συνεννοηθῶμεν, καὶ ἐπανέρχομαι εἰς τὸ σχέδιόν μου νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ σκεφθῆτε.

— Θὰ μ' ἔχετε φυλακισμένον ἐδῶ μέσα;

— Σεῖς μὲ ἀναγκάζετε. Πῶς θέλετε νὰ σᾶς ἀποστείλω εἰς τὸν κύριον Δορζέρ ; Ποιὸς μοῦ ἐγγυᾶται ὅτι δὲν θὰ φύγετε ; Δὲν ἔχω ἄλλως τε καὶ κατάλληλον ἄμαξαν ὡς τῶν φυλακῶν.

— Ἔχετε κατασκόπους ἐνδυμένους ὡς ὑπηρέτας. Αὐτὸ ἀρκεῖ. Δὲν θὰ φωνάξω βέβαια τοὺς διαβάτας εἰς βοήθειάν μου. Ἔπειτα ἠμπορεῖτε νὰ μὲ συνοδεύσετε.

— Δὲν εἶνε σωστὸν νὰ μὲ ἴδοῦν μαζύ σας.

Ὁ Ροβέρτος ἔφριξεν ἐκ τῆς προσβολῆς ταύτης, ἀλλὰ καταπνίγων τὴν ὀργήν του ἐπανέλαβεν ἡσυχώτερον :

— Ἐὰν σᾶς ἔδιδα τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἡμέρας θὰ ἐπέστρεφα, μὲ ἀφίνατε νὰ ἐξέλθω ;

— Διὰ νὰ πᾶτε εἰς τὴν ὁδὸν *Σουρέζνης* ;

— Ὄχι.

— Τότε πρὸς τί αὐτὸ τὸ ταξεῖδί σας ;

— Τί σᾶς μέλλει ; ἀρκεῖ ὅτι ἔχετε τὸν λόγον μου πῶς θὰ ἐπιστρέψω τὸ βράδυ.

— Εἶνε πιθανόν, ὅτι ἅμα ἐξέλθετε, θὰ ἴδῆτε κάποιον, πρᾶγμα. τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ χαλάσῃ τὰ σχέδιά μου.

— Καλά. Ὑπέθετα πῶς ἔχω νὰ κάμω μὲ εὐπατρίδην. Ἠπατώμην. Εἶσθε δεσμοφύλαξ.

— Δεσμοφύλαξ φυλακῆς πολὺ καλῆς, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης μετὰ μειδιάματος ἀπελπίσαντος τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Θὰ ἦσθε χειρότερα εἰς τὴν πολιτικὴν φυλακὴν παρὰ ἐδῶ. Θὰ σᾶς στρώσουν κρεββάτι καὶ θὰ σᾶς φέρουν τὸ φαγί σας. Οἱ ἄνθρωποί μου θὰ ἦνε εἰς τὰς διαταγάς σας. Ἅμα θέλετε τίποτε σημάνατε. Ὁ μάγειρός μου εἶνε ἐξαίρετος. Ἔχει ἐδῶ βιβλία διάφορα καὶ σιγάρα ἐκλεκτά. Πιστεύω νὰ μὴ βαρεθῆτε, ἄλλως τε θὰ εἶσθε ἐλεύθερος, ἅμα μοῦ ἴπῆτε ποῦ εἶνε τὸ κιβωτίδιόν μου.

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν αἰχμάλωτόν του νὰ προσθέσῃ λέξιν, ὁ κύριος Βορισώφ, ἐγγὺς ἤδη τῆς θύρας, δι' ἧς εἶχεν εἰσέλθει, ἤνοιξε καὶ ἐξηφανίσθη.

Ζ'

Ἐνῷ ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοὲλ διεφιλονείκει τὴν τιμήν του καὶ τὴν ἐλευθερίαν του πρὸς τὸν ταγματάρχην Βορισώφ, ὁ Μάξιμος Δορζὲρ κατηνάλισκεν ἄλλως πως τὸν χρόνον του.

Παρὰ τὸ σύνηθες, δὲν κατεκλίθη ἀργὰ καὶ ἠγέρθη τὸ πρωὶ πολὺ ἐνωρίς.

Ἐξερχόμενος τῆς ἑσπερίδος τοῦ θείου του μετέβη εἰς τὴν λέσχην, ὅπου ἔπαιζον *βακαρά*, ἀλλ' ἄνευ ζωηρότητος καὶ ἀπῆλθεν.

Ἡ πρὸς τὴν Ἀλίκην συνδιάλεξίς του τὸν ἀπησχόλει καὶ τὸν ἀπέτρεπε τοῦ παιγνιδίου. Ἐσκέπτετο περὶ τῆς ἐν τῷ δάσει τῆς Βουλώνης συνεντεύξεως, καὶ ἠρώτα ἑαυτὸν ἐὰν δὲν ἤθελε μετανοήσει, διότι ἀπέδωκε τὸ γράμμα τοῦ Ροβέρτου εἰς τὴν Ἀλίκην. Ἦν ἄλλως τε ἀποφασισμένος νὰ μεταβῇ καὶ αὐτὸς κατὰ τὴν ὁδὸν *Μπουλώ*, διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν ἐραστὴν καὶ τύχῃ ἐξηγήσεών τινων.

Τὸ διάβημά του ἦτο πολὺ λεπτόν, καὶ ἤξιζε νὰ προετοιμασθῇ. Εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν του διὰ νὰ σκεφθῇ καὶ ἐσκέφθη καὶ περὶ πολλῶν ἔτι πραγμάτων. Περὶ τῆς καλλονῆς τοῦ *Σκέτιν*, τῆς κομμένης χειρὸς ἐκτεθησομένης εἰς τὴν Μόργκ, περὶ τοῦ Γώγου, προστατευομένου ὑπὸ τῆς κομήσσης Γιάλτα, τῆς ὁποίας αἱ ἐκκεντρικότητες κατέθελγον τοὺς *γάχιδες*. Τοσοῦτον ἐσκέφθη, ὥστε ἐδυσκολεύθη λίαν νὰ κοιμηθῇ, καὶ πρὸς τὸ πρωὶ ἐξηγέρθη, μεθ' ὕπνον μεστὸν ὀνείρων, ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου του εἰσελθόντος ν' ἀνάψῃ τὴν ἑστίαν. Τὸ οἴκημα τοῦ Μαξίμου ἦτο πρόσγειον κατὰ τὴν ὁδὸν *Σοσατωδών*, πολυτελέστατα ἐπιπλωμένον, ὅπου διῆγε βίον δαπανηρότατον.

Δὲν εἶχεν ἰδίαν ἅμαξαν, ἀρκεσθεὶς εἰς ἕνα ἵππον τοῦ περιπάτου, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον διέτρεφεν ἔξω, ἐμπιστευθεὶς αὐτὸν εἰς τὸν πωλητήν, διότι δὲν ἤθελε νὰ ἔχῃ ἱπποστάσιον καὶ ἱπποκόμον, καὶ ἀρκούμενος εἰς ἕνα ὑπηρέτην δι' ὅλας τὰς ἐργασίας.

Καὶ ὅμως ὁ θεῖός του δὲν εἶχεν ἄδικον νὰ τὸν κατηγορῇ, ὅτι τρέχει εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας· ὁ νέος οὗτος ἔθετεν εἰς πρᾶξιν πάντα τρόπον γνωστὸν πρὸς κατασπατάλησιν τοῦ χρήματος, ἐκτὸς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι κολακεύουσι μόνον τὴν ματαιοδοξίαν.

Ἕπεται συνέχεια.

ΑΙΣΩΠΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Μόνος ὁ Λέων ἐν τῇ αἰθούσῃ, δὲν ἔκρινεν ἄτοπον νὰ ἐκδηλώσῃ ἐλευθέρως τὸν εἰλικρινῆ του θαυμασμόν· ἔστη ἐπ' ὀλίγον θαυμάζων, εἶτα ἐνηγκαλίσθη εὐλαβῶς τὸ εἴδωλον ἐκεῖνο τῆς καλλονῆς καὶ ἐπέθηκεν ἁγνὸν φίλημα ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῆς παιδίσκης. Αὕτη ἐμειδίασεν ἀφελέστατα, ὡς ἐὰν δὲν ἐδέχετο διὰ πρώτην φορὰν τὸ φίλημα ἐκεῖνο. Ἐν ᾧ δ' ὁ Λέων ἀπεσύρετο, σχεδὸν ἀμηχανῶν διὰ τὸ θάρρος του, — θάρρος πρὸς παιδίον μέν, ἀλλ' εἰς τὸ ποῖον τὸ κάλλος προςέθετεν, ἔλεγες, ἔτη, — ἀντήχησαν αἴφνης καγχασμοί, τὰ ποιύπτυχα παραπετάσματα ἑνὸς τῶν παραθύρων ἀνεσείσθησαν ταχέως, καὶ ἐπεφάνη ἡ κυρία Ροδίου, φαιδρὰ καὶ θριαμβεύουσα προφανῶς, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ τεχνάσματός της.

Ὁ Λέων ἐθορυβήθη κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ ταχέως ἐπανεῦρε τὴν ἑτοιμότητά του.

— Καλὲ τί surprise εἶνε αὐταὶ ποῦ μοῦ κάμνετε, μαμά; ἠρώτησε γελῶν.

— Πῶς σου φαίνεται, δὲν ἔγεινεν ὡραιοτάτη; ἀντηρώτησεν ἡ μήτηρ.

— Ὡραιοτάτη καὶ πολὺ ἰδιότροπος μάλιστα! Ἀριστούργημα!

— Αὐτὴ εἶνε ἰδιότροπος; ἄ μπά! ἔτσι εὔκολα στέκονται αἱ ἰδιότροποι καί τας φιλοῦν;

— Χά, χά! καλ' ἐγὼ σᾶς ὁμιλῶ διὰ τὴν διακόσμησιν τῆς αἰθούσης...

— Καὶ ἐγὼ σοῦ ὁμιλῶ διὰ τὸ ἔμψυχον αὐτὸ ἀγαλματάκι, πού το ἐφίλησες.

Καὶ ἀμφότεροι ἐστράφησαν πρὸς τὴν μικρὰν Ἑλληνίδα. Ἡ ὡραία κόρη εἶχε προσηλώσει τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς ἀόριστόν τι σημεῖον, κατὰ τὴν συνήθειάν της, καὶ ἐφαίνετο ἀπαθής, ὡςεὶ μὴ νοοῦσα ὅτι περὶ αὐτῆς ἐγίνετο λόγος.

— Ἀλήθεια, καὶ ποῦ τὸ εὕρατε αὐτό το κοριτσάκι, μαμά;

— Τὴν εἶδες χίλιες φορὲς ἕως πέρυσι... ἀκόμη δὲν ἐγνώρισες τὴν θυγατέρα τοῦ Κωνσταντῆ τοῦ Πλακιώτη;

— Μπά, μπά! ἡ βαπτιστικιά μας, ἡ Βασιλικὴ εἶνε αὐτή! ἀνέκραξεν ὁ Λέων περιπίπτων ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἔκπληξιν, καὶ ἀσπαζόμενος ἐκ δευτέρου τὴν κόρην, ἤδη μὲ τὸ δικαίωμα τῆς συγγενείας.

Ἐπὶ τοῦ ἀγαλματώδους προσώπου τῆς Βασιλικῆς ἀνέτειλε τὸ πρῶτον μειδίαμα πρὸς τὸν Λέοντα — ἐν ᾧ ὁ ἥλιος ἔδυε.

Ὁ νέος Ρόδιος δὲν την εἶχεν ἀναγνωρίσει τῷ ὄντι. Εἶχε νά την ἴδῃ πρὸ δύο ἐτῶν, ἀπό της παρελθούσης πανηγύρεως, ἀπὼν δὲ κατὰ τὴν τελευταίαν μετάβασιν τῶν γονέων τόυ εἰς Μέγαρα, οὐδὲν ἐγνώρισεν ἐκ τῶν σχεδίων τῆς μητρός του. Ἡ εὐγενὴς δέσποινα εὐηρεστήθη νὰ δώσῃ πάσας τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις εἰς τὸν Λέοντα, γαλλιστὶ ὅμως, διά νά μη ἐννοῇ ἡ Βασιλική, μεθ' ὅ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

Ἀποδεικνύεται διὰ μυριοστὴν φορὰν ἡ ἰσχὺς τοῦ κάλλους. Ὁ Λέων ἐξηπλώθη ἐπὶ μιᾶς καθέδρας, ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν τὴν περικαλλῆ Μεγαρίδα καὶ ἤρχισε μετ' αὐτῆς ὁμιλίαν, — πρᾶγμα, οὐτινος δέν θα ἠξιοῦτο ἴσως, παρά του ὑπερηφάνου νεανίου, οὐδεμία τῶν ἄλλων ἀναδεκτῶν τῆς κυρίας Ροδίου.

Ἡ Βασιλικὴ ἀπήντησε διὰ τῆς ἀφελοῦς ἐκείνης γλώσσης τῆς ἀνεπιτηδεύτου καὶ ἀπερίττου χωρικῆς. Παιδίσκη μόλις, ἀνατραφεῖσα ἐν τῷ μέσῳ κοινωνίας μικρᾶς, ἀλλ' ἀγνῆς ἀκόμη, μέ την ἔμφυτον ἐκείνην θαρραλεότητα, ἥτις ἐχαρακτήριζε τὰς ἀπαντήσεις της, δὲν ἐγνώριζε νὰ ὁμιλῇ παρὰ γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν· τοῦτο δὲ ἤρκει νὰ δώσῃ εἰς τὸν τρόπον της καὶ ἀφέλειαν καὶ εἰλικρίνειαν καὶ τόλμην, τὰ μάλα εὐαρεστοῦσαν. Τεθελγμένος ὁ Λέων παρέτεινε τὴν συνομιλίαν· τὴν ἠρώτησε περὶ ὅλων: περὶ τῆς λύπης, μεθ' ἧς ἀπεμακρύνθη τῆς οἰκογενείας της, περὶ τῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν τῇ προὐξένησαν αἱ Ἀθῆναι, περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐδῶ διαμονῆς της, εἰς τὸ τέλος δὲ καὶ ἐὰν τὸν ἀγαπᾷ. Τὸ *ναί* της ὑπῆρξεν ὅ,τι ἐπαγωγόν, καὶ ἀντημείφθη διὰ φιλήματος·

Ὅταν ὁ Λέων ἠναγκάσθη νὰ ποστερηθῇ τῆς γλυκείας ἐκείνης συναναστροφῆς, διά να ἐξέλθῃ εἰς περίπατον μετὰ τοῦ φίλου του Κρίτωνος Ἀστεριάδου, ὅστις τὸν περιέμενε κάτω ἐντὸς τοῦ κομψοῦ του ἁμαξίου, συνεκεφαλαίωσε τὰς περὶ τῆς κόρης ἐντυπώσεις διὰ τοῦ ὡραίου στίχου τοῦ Σολωμοῦ: *Ὄμμορφος κόσμος ἠθικός, ἀγγελικὰ πλασμένος.* Καὶ εἶχε δίκαιον! Ἡ Βασιλικὴ ἦτο ὡραία ὡς πλάσμα τέχνης ἐμψυχωθέν· καὶ ἄν διά τους πόδας της, τοὺς τόσῳ λεπτοφυεῖς καὶ κομψούς, καὶ διά την κεφαλήν της τὴν ἀπαστράπτουσαν ἐν κάλλει,

κρίνους ὁ λίθος ἔβγανε, χρυσᾶ στεφάνια ὁ ἥλιος,

κατά τον αὐτὸν ποιητήν, — τὸ δῶρον δέν θα ἦτο ἐπαρκὲς δι' αὐτὴν καὶ διά τον ἐσωτερικὸν τῆς ψυχῆς της πλοῦτον. Ἦτο τῷ ὄντι ἀνεκτίμητος ἡ ἀγνότης ἐκείνη ἡ ἀκηλίδωτος, καὶ ὁ κολοσσὸς ἐκεῖνος τῆς ἠθικῆς ὁ ἄσπιλος, ὡς το ὕδωρ τῆς κρυσταλλίνης πηγῆς.

Τοιαῦτα τινὰ ἀνελογίζετο ὁ Λέων διαρκούσης τῆς ἁμαξοδρομίας, ἀποκοιμίσας πρὸς στιγμὴν τὰς συνήθεις σκέψεις νέου πλουσίου, ἀσώτου καὶ διεφθαρμένου, καὶ ἐξεγείρας σκέψεις τινὰς ἁγνάς, ὡς ἄνθη βλαστήσαντα ἐπὶ κόπρου. Ὁ Ἀστεριάδης ἔκπληκτος τὸν ἔβλεπε κατηφῆ καὶ σιωπηλόν, αὐτόν τον λάλον καὶ ἀεικίνητον, ὅταν πρὸ πάντων διήρχετο τὴν ὁδὸν Σταδίου, κατά την ὥραν τοῦ περιπάτου, καὶ προςεπάθει νά τον βολιδοσκοπήσῃ δι' ἐρωτήσεων. Ὁ Λέων ἀπέφευγεν ἐπιμόνως τὰς μακρὰς ἀπαντήσεις, ἕως οὗ ὁ Κρίτων ἀπηλπίσθη, περιορισθεὶς νὰ προςέχῃ εἰς τοὺς περιπατητὰς καί να χαιρετᾷ ὑποκλινέστατα. Πλὴν μετ' ὀλίγον τὸν διέκοψεν ὁ ἥρως μας διὰ τριῶν λέξεων, τὰς ὁποίας προέφερε βραδέως, ὡςεὶ μονολογῶν:

— Καλλονή, ἀφέλεια, ἀγνότης...

— Καλέ τι ἔπαθες, Λέον! ἀνέκραξεν ὁ Ἀστεριάδης, μὲ τόνον ἀνθρώπου ἀμφιβάλλοντος περί της ὀξύτητος τῆς ἀκοῆς του· τί εἶν' αὐτὰ ποῦ ἀκούω ἀπὸ σέ; ποιητὴς ἔγινες πάλι; τὴν καλλονὴν τὴν πιστεύω... ἀλλ' ἡ ἀφέλεια;.. ἀλλ' ἡ ἀγνότης;.. τί κολοκύθια μέ τη ρίγανι εἶν' αὐτά; Κάποιαν εἶδες πάλι καὶ σ' ἔχει ἔτσι ἀνωκάτω· πρόσεχε, παιδί μου, μὴν ἀτιμάσῃς τοὺς φίλους μὲ καμμιὰ ρομαντικὴ τρέλα!..

Ἀλλ' ὁ Λέων δὲν ἀπήντησεν· ἠρκέσθη μόνον νὰ μειδιάσῃ καθησυχαστικῶς καί να παραδοθῇ ἐκ νέου εἰς τὰς σκέψεις του. Ὁ Κρίτων πάλιν ἤρχησε τὴν ἐπισκόπησιν τῶν διαβατῶν, ἀλλά και πάλιν τὸν διέκοψεν ὁ Λέων:

— Τί ἔχει νὰ γίνῃ σὲ τρία χρόνι' αὐτή!

— Ἄ! τόρα μάλιστα! ἐμπῆκες σὲ λογαριασμὸ καὶ σύ, καί μου ἔδωκες νὰ ἐννοήσω ἀπάνω κάτω τί τρέχει· κάποια μικρὴ θὲ νά 'ναι καὶ περιμένεις βέβαια νὰ μεγαλώσῃ. Κομμάτι γιὰ θεούς, αἴ; καί πώς τη λένε;

— Βασιλική.

— Ποῦ την εἶδες;

— Ὤ, εἶνε πολὺ περίεργος ἱστορία! εἶπεν ὁ Λέων Ρόδιος καί, ἅπαξ γαργαλίσας τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ φίλου του, ἠναγκάσθη νὰ διηγηθῇ πρὸς αὐτὸν τὴν ἱστορίαν τῆς περικαλλοῦς Μεγαρίδος διὰ μακρῶν καὶ ὑπερβολικῶν. Τοῦ Ἀστεριάδου ἐκινήθη ἐξόχως ἡ περιεργία.

— Πῶς θα κάμουμε νά την ἰδῶ ὅσῳ τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα; εἶπε ζωηρῶς.

— Ναί,... ὅσῳ τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα... τί σύμπτωσις, βρὲ ἀδελφέ... ἂν βλέπω καλά, ἐκεῖ βλέπε καὶ θά τὴν ἰδῇς... ἀπήντησεν ὁ Λέων καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρός τα ἐμπρός.

Μεγαλοπρεπὴς ἰδιωτικὴ ἅμαξα ἤρχετο ἀνοικτή, μὲ ἁμαξηλάτην καὶ οἰκέτην ἐν στολῇ, καὶ διεσταυρώθη ταχέως μετὰ τοῦ κομψοῦ ἁμαξίου. Ἡ κυρία Ροδίου, σοβαρὰ καὶ μελανείμων, ἐξηπλοῦτο ἐντὸς τοῦ βυσσινοχρόου ἐμπετάσματος, ἔχουσα παρ' αὐτῇ τὴν μικρὰν Βασιλικήν, κατάχρυσον καὶ περικαλλῆ. Ὁ Κρίτων ἀπεκαλύφθη εἰς τὴν συνάντησιν· οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἑλληνίδος προςηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἡ κεφαλή της ἔκλινε σοβαρότατα εἰς χαιρετισμόν.

Ὅταν ἡ ἅμαξα ἀντιπαρῆλθεν,

— Ἔχεις δίκαιον... κάτι πρέπει νὰ γίνῃ καὶ γι' αὐτή! εἶπεν ὁ Ἀστεριάδης πρός τον Ρόδιον.

Ἐν τούτοις ἡ Βασιλικὴ δὲν ἦτο κατ' ἀρχὰς ἀπολύτως ἡυχαριστημένη παρὰ τῇ ἀναδόχῳ της. Ἡ μετάβασις ἀπὸ μιᾶς ζωῆς εἰς ἄλλην τόσῳ διάφορον, εὔκολος ἴσως ὡς ἰδέα, εἶνε δυσκολωτάτη ἐν τῇ ἐφαρμογῇ της. Τὸ φυτὸν μεταφυτευόμενον δύναται νὰ εὐδοκιμήσῃ ὡς διδάσκει εἰς τὸ «Gefunden» καὶ ὁ Goethe, ἀλλ' ἐπί τινας ἡμέρας μένει μεμαραμένον καὶ κατηφές. Ταύτην ἀκριβῶς τὴν φάσιν διήρχετο ἡ μικρὰ κόρη ἐν τῇ μεταβολῇ τοῦ βίου της· ἦτο ἐπώδυνος ἡ ἐγχείρησις τὴν ὁποίαν ὑφίστατο· ἔπρεπε ν' ἀποβάλλῃ πάσας τὰς

παλαιὰς ἕξεις, μακροχρόνια καὶ ἐρριζωμένα μαθήματα, καὶ ν' ἀσπασθῇ νέας, ἀγνώστους, ἰδιοτρόπους καὶ δυσμαθήτους. Τὰ γράμματα πρὸ πάντων τὴν ἔκαμαν νὰ κλαύσῃ καὶ νὰ στενάξῃ πολύ—ἀλλ' ἦτο ἀνάγκη νὰ μάθῃ. Κύπτουσα ἐπὶ τοῦ ἀλφαβηταρίου, ἀλλὰ μὴ διακρίνουσα τὰ στοιχεῖα ἐκ τῶν δακρύων, ἐσκέφθη πολλάκις νὰ ἀπορρίψῃ μακρὰν τὸ κατηραμένον βιβλίον καὶ νὰ ντιστῇ εἰς πᾶσαν τῶν ἄλλων περὶ μορφώσεως προσπάθειαν. «Ὅ,τι ἄλλο θέλουν, ἀλλὰ ὄχι γράμματα!» ἔλεγε. Πλὴν ἡ φιλοτιμία, εὐγενὲς αἴσθημα καὶ ἀξιοθαύμαστον ὅταν κατοικῇ εἰς τόσῳ μικρὰ στήθη, δὲν τῇ ἐπέτρεπε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασιν. Ὅσοι μανθάνουν γράμματα, καὶ εἰς τὴν πατρίδα της ἀκόμη, εἶνε ἆρά γε καλλίτεροι ἀπὸ αὐτήν; θὰ μάθῃ καὶ αὐτή! ἀλλ' ἦτο τόσῳ δύσκολον! τόσῳ δύσκολον! Πῶς νὰ κάμῃ! καὶ ἄλλην μέθοδον ἀπό τα δάκρυα δὲν ἐγνώριζε.

Κλαῖε, μικρὰ κόρη! Ἡ ζωὴ τῆς ἀνεπτυγμένης τάξεως δὲν εἶνε ἡ εὐτυχία δι' ἐκεῖνον, ὅστις δὲν ἐγεννήθη εἰς αὐτήν. Δὲν ἐγκαταλείπει κανεὶς ἀτιμωρητεὶ τὴν ἀγνότητα ζωῆς ἀφελοῦς καὶ φυσικῆς, διὰ νὰ περιβληθῇ τὴν προσωπίδα ζωῆς ἀπατηλῆς, ματαίας, τυραννικῆς, ἀλλ' αὐτοκολακευομένης διὰ τόσῳ ὡραίων ὀνομάτων!

Καὶ ἦτο ἡ Βασιλικὴ κατηφὴς ἐνίοτε καὶ μελαγχολική, ἀλλὰ πειθήνιος καὶ φιλόπονος· διὰ τοῦτο, εὐφυοῦς, ὡς εὐκόλως ἐδύνατό τις νὰ νοήσῃ, τοὺς πάντας ἐξέπληττεν ἤδη ἡ περὶ τα γράμματα δυσμάθειά της. Ὁ Λέων, μᾶλλον διά νὰ δοκιμάσῃ τὸ μεταδοτικόν του καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἐπιμονὴν πνεύματος ὑγιοῦς, ἀλλ' ἀρνουμένου νὰ τραπῇ ὅπου τῷ ἐπέβαλλον, ἢ ἐξ οἴκτου πρὸς τὴν πασχουσαν, ἀνέλαβε τὴν προκαταρκτικὴν αὐτῆς παίδευσιν. Τὸπείραμα ἐπέτυχε· ταχέως κατώρθωσε, προσηνὴς καὶ καρτερικὸς ὁ νέος διδάσκαλος, νὰ διανοίξῃ τὸν νοῦν τῆς παιδὸς εἰς νέους ὁρίζοντας· τὸ ἐμπόρευμα τοῦ Κάδμου, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε κατηράσθη τόσῳ εὐφυῶς ὁ φίλος μου κ. Ἄννινος, εἰσήχθη καὶ εἰς τὸ διανοητικὸν τοῦτο κρατίδιον, καὶ τα εἰκοσιτέσσαρα γμάμματα ἀπό των σελίδων τοῦ Ἀλφαβηταρίου, ἐχαράχθησαν βαθέως ἐπί του μικροῦ αὐτοῦ ἐγκεφάλου. Ἠσθάνθη χαρὰν πολλὴν ἡ Βασιλικὴ παρατηρήσασα τόσῳ ταχείας καὶ ἀνελπίστους τὰς προόδους της· ἀνεκλάλητος δ' ὑπῆρξεν ἡ ἀγαλλίασις καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς εὐτυχοῦς μαθητρίας, ὅταν, παρακολουθοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ διδασκάλου, χαράσσουσαν διὰ πετροκονδύλου ἐπί της πλακός, κατώρθωσε διὰ πρώτην φορὰν νὰ συλλαβίσῃ τὰς λέξεις: *Βασιλικὴ-Λέων.*

Β'

Φυσικὰ καὶ κοινωνικὰ αἴτια τῆς διαπλάσεως ἑνὸς χαρακτῆρος.—Ἡ μὶς Μαίρυ.

Ἀντιγράφω τὸ τελευταῖον ἐπισκεπτήριον τοῦ ἥρωός μου—μεγαλόσχημον πολυτελὲς ἐπισκεπτήριον, λιθογραφημένον ἐπὶ στιλπνοῦ χάρτου: *Λέων Μ. Ρόδιος·* ἄνωθεν ἓν στέμμα εὐγενείας, καὶ κάτωθεν: *Διδάκτωρ τὰ Νομικά.*

Λαμβάνω τὸ θάρρος νὰμφισβητήσω καί τον τίτλον τῆς εὐγενείας καί τον τίτλον τῆς ἐπιστήμης. Διότι, ἰσχυρίζεται μὲν ἀφ' ἑνὸς ὁ Λέων, συμπαραστατοῦντος καί του ἐπωνύμου του, ὅτι ἡ οἰκογένειά του εἶνε ἐκ τῶν ἀριστοκρατικωτέρων καὶ ἀρχαιοτέρων τῆς νήσου Ρόδου, ἱππότας γεννάιους καὶ στρατηγοὺς καὶ διοικητὰς πολλοὺς ἀριθμοῦσα εἰς παλαιοτέρας ἐποχάς, καὶ ὅτι ἐν τῷ οἰκογενειακῷ θησαυροφυλακείῳ εὑρηνται πολύτιμοι περγαμηναί, πιστοῦσαι τὰς ἀξιώσεις του· ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου, τὰ μὲν ἔγγραφα εἶνε ἐκ τῶν πραγμάτων ἐκείνων τῶν ὁποίων ἄδεται ἡ ὕπαρξις, ἀλλ' οὐδέποτε εἶδεν ἀνθρώπου ὀφθαλμός, οἱ δ' ἀρχαιότεροι τῆς οἰκογενείας φίλοι, ἐν οἷς συμπολῖται πολλοί, ἀντιτάσσουσιν εἰς τὰς περὶ λαμπρότητος καὶ τίτλων φήμας, πληροφορίας ἀξιοπίστους περὶ μετριότητος καὶ ἀφανείας. Ὡς πρός τα Νομικά, βεβαιοῖ ὁ Λέων ὅτι τὸ δίπλωμά του ἔλαβεν ἐν Παρισίοις· ἀλλ' οὐχὶ ὀλίγοι τὸν ἤκουσαν ἐν Παρισίοις ἰσχυριζόμενον ὅτι τὸ ἔλαβεν ἐν Ἑλλάδι. Καὶ τοῦτο ἐπίσης, καθὼς τὰς περγαμηνὰς οὐδεὶς εἶδεν. Ἐπὶ τῶν μικρῶν τούτων λόγων στηρίζω τὰς ἐπὶ τῆς γνησιότητος τῶν τίτλων του ἐνστάσεις μου· ἀλλὰ προχωροῦσα ἡ διήγησις τοῦ βίου του θὰ ἐπιρρίψῃ φῶς ἐπὶ τῶν σκοτεινῶν περιόδων τοῦ ἐπισκεπτηρίου.

Εἰς τὴν τόσην εὔκλειαν τῆς Ἑλληνικῆς πρωτευούσης προστίθησιν. . . ἀπολύτως τίποτε ἡ γέννησις τοῦ Λέοντος. Ἐγεννήθη τῷ ὄντι ἐν Ἀθήναις πρὸ τριάκοντα περίπου ἐτῶν. (1887). Ἔσχε τὴν εὐτυχίαν, τὴν γνησιωτέραν ἐπί του κόσμου εὐτυχίαν, νὰ ᾖνε πρωτότοκος υἱὸς καὶ μονογενὴς γονέων πλουσίων, ἐντίμων καὶ ἀρίστης κοινωνικῆς θέσεως. Ὁ πατήρ του, εἷς τῶν ἀρχαιοτέρων δικηγόρων ἐν Ἀθήναις, ἀπέκτησε κατὰ μικρὸν καὶ ὄνομα καὶ περιουσίαν. Ἐπὶ τῆς πρώτης δυναστείας ἀκόμη, ἡ περιουσία του ἦτο μετρία, ἀλλά το μέλλον του εὐρὺ καὶ ἠσφαλισμένον. Ἦλθεν εἰς ἐπικουρίαν του ὁ γάμος· ἐνυμφεύθη μετά της ὡραίας θυγατρὸς ὁμογενοῦς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ τῶν ἀριστοκρατικωτέρων οἰκογενειῶν τοῦ Ἔθνους, ἧς ἠγάπησε μὲν ἐξόχως τὰ προτερήματα—δέν το ἀρνοῦμαι—ἀλλὰ περισσότερον ἴσως τὰς πεντακοσίας χιλιάδας δραχμῶν, κεφάλαιον ὄχι εὐκαταφρόνητον διά την ἐποχὴν ἐκείνην. Ἔκτοτε αἱ κερδοσκοπικαί του ἐπιχειρήσεις ἐστέφοντο ὑπὸ ἐπιτυχίας· ἠγόραζε κτήματα, ἠγόραζεν οἰκόπεδα, ἠγόραζε δίκας, ἠγόραζε τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἐπὶ τέλους. Τὰ πρῶτα ἐκ τῶν κομψῶν ἀθηναϊκῶν μεγάρων ἐκτίσθησαν ὑπό του Ροδίου· αἱ Ἑταιρεῖαι καὶ αἱ Τράπεζαι εὗρον ἐν αὐτῷ θερμότατον ὑπέρμαχον· αὐτὴ ἡ Κυβέρνησις ἐζήτησε τὴν συνδρομήν του· ὅταν ὁ Λέων ἐγεννήθη εὗρε τὸν πατέρα του ἑκατομμυριοῦχον καὶ Ὑπουργὸν τοῦ Ὄθωνος.

Ἀλλ' ἀτυχῶς ἡ γέννησις τοῦ πρωτοτόκου δὲν συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ πατρός· ὁ υἱὸς δὲν ἐβάδισεν ἐπὶ τὰ ἴχνη του. Ἐὰν ὁ Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον οὐχὶ νὰ καταλύσῃ ἀλλὰ νὰ πληρώσῃ, ὡς εἶπεν, ὁ Λέων ἦλθε καί νὰ *πληρώσῃ* χωρὶς οὐδέποτε νὰ κερδίσῃ τι, καί νὰ καταλύσῃ, μικροῦ δεῖν, ἐκ βάθρων ὅ,τι ἀνήγειρεν ἡ πατρικὴ φιλοπονία καὶ πρόνοια.

Εἰς τοῦτο συνέτειναν πολλὰ πράγματα, ὥστε ὁ Λέων δὲν εἶνε μόνος καὶ κυρίως ὁ ὑπεύθυνος. Πρῶτον ἡ φύσις του, ἄσωτος, ἀναίσθητος, ἐξαιρέσει μικρῶν τινων ἀδυναμιῶν, ὑπεράνω τῶν ἀσχολιῶν καὶ φροντίδων τοῦ κόσμου φερομένη, ἀπαξιοῦσα τὴν μέριμναν τῆς αὔριον καὶ μετεωριζομένη εἰς σφαῖραν ἰδανικῆς τινος καὶ οἱονεὶ ἐκτὸς τῆς ὕλης ἐνεργείας· — δεύτερον ἡ τύχη, τυφλὴ τυφλὸν ρίψασα τὸ νήπιον ἐν μέσῳ πλούτου καὶ χλιδῆς, ἐνεργοῦσα μὲν ὑπέρ της εὐτυχίας του, ἀλλὰ μὴ ἀσφαλίζουσα αὐτὴν διὰ τὸ μέλλον· — τρίτον ὁ πατήρ του, ὅστις πιθανὸν νὰ ἐκέκτητο γνώσεις οἰκονομολογικὰς καὶ νομικὰς εὐρείας, ἀλλ' ἐστερεῖτο τῆς ἀποκρύφου ἐκείνης τέχνης, τῆς τόσῳ λεπτῆς καὶ ψυχολογικῆς τοῦ ἀνατρέφειν τέκνα καὶ μορφοῦν χαρακτῆρας· — τελευταῖον αἱ περιστάσεις, αἵτινες οὐδέποτε ἀποποιοῦνται νὰ ἐπιστεγάσωσι, πρόθυμοι καὶ ἀλλεπάλληλοι, τὸ οἰκοδόμημα, ὅπερ ἀνήγειραν τὰ ἄλλα κακά.

Ἔπεται συνέχεια.

Γρ. Δ. Ξενοπουλος

Λήξαντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώνοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομήν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον: τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινήν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχῆ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπίαν*.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.*